Where is
daddy?

Първа глава

Жаклин:
Днес е един от най- прекрасните дни за мен и за моето малко съкровище Луси. Днес тя за първи път ще прекрачи прага на училището. Ще се научи да бъде отговорна и разумна млада дама.
А на мен ми предстоеше интервю за работа като домашна помощница на една от най-богатите фамилии в Монреал. На предишните интервюта ми казваха, че нямам шанс заради детето ми. Дано тук ме наемат, защото ми е съвестно да съм на 22 и да чакам майка ми да ме издържа.

-Луси, миличка! Готова ли си? - попитах я стоейки на входната врата.
-Да мамо! - извика тичайки към мен.
-Няма ли да ми дадеш целувка? -попита майка ми.
-Бабо, защо ме караш да се връщам? Няма да ми върви през цялата година!
Засмяхме се и двете.
-Не се връщай, бабе! Аз идвам! -приближи се към нас. Целуна внучката си, после и мен.
-Нека Бог бъде с вас!

Излязохме и тръгнахме към училището. Избрах това, което е по-близко, за да може майка ми да прибира Луси,в случай че закъснея.
След около десетина минути бяхме пред голямата сграда. Преди да я пусна да влезе й оправих яката на униформата.
-Искам да се учиш и да не се забъркваш в неприятности!
Тя избърса една сълза от очите ми,която бе на път да изтече.
-Обещавам маме!Ще слушам!
Изведнъж малкото й личице помръкна.
-Защо се натъжи Луси?
-Искаше ми се и татко да е с нас!

-Хайде върви! Ще закъснееш!
-Кога ще ми кажеш къде е татко?
Въздъхнах.
-Той вече не е жив!
-Не е вярно! Ти винаги ме лъжеш! Сега пак лъжеш!
-Луси, моля те! Звънеца би, време е да тръгваш!
Тя се обърна и тръгна към входа.
Сълзи се спуснаха от очите ми. Скъпо дете, как да ти обясня, че бях изнасилена на 15 и забременях. И най-отвратителното бе, че не го познавах. Беше първото ми излизане на дискотека. И последното. Той се подигра с мен и след това ме заряза и не ме потърси вече седем години. Ти си още мъничка, като пораснеш ще ти разкажа всичко, но дотогава ще поддържам лъжата, че баща ти е мъртъв.

Това е новата ми история! Ако идеята ви хареса гласувайте и коментирайте! Приятно четене! 📖

Втора глава

Роберто:
Сутринта ми се обадиха,за да ми съобщят, че има кандидатка за работата, която предлагам.Живея сам с дъщеря си и икономката ми Ева перфектно се справя с работата вкъщи. Но след седмица ще си дойде и брат ми Маурисио, с жена си, всеизвестната манекенка Шаная. С тях ще дойде и майката на Шаная, Лола. Ще станем доста хора и не искам Ева да се натоварва с всичко.
Излязох в градината и седнах на бамбуковите столове, които бях поръчал заедно с маса от бамбук за гости. Пред вратата спря такси. Сигурно беше тя.
Наблюдавах как от таксито слезе млада и симпатична девойка с черни коси. Станах и я посрещнах.
-Добре дошли, госпожо! Заповядайте, седнете! Нещо за пиене?
-Не, благодаря! Идвам във връзка с обявата ви!
-Добре! Така,по принцип аз живея тук и имам икономка, но скоро брат ми се връща и ще живее със семейството си тук. Трябва ми жена, за да помага на Ева.
-Имате ли някакви определени изисквания?
-Не, искам къщата да е в ред,имам си готвачи, градинари, вие обаче ще се грижите за стаите на брат ми и семейството му.
-Добре, а работното ми време?
-Нямате работно време, вие ще живеете тук! Проблем ли има?
-Ами не, но бих искала вечер да се прибирам!
-Женена ли сте?
-Не, просто не мога да живея в чужда къща.
-Добре! Мисля, че сте подходяща за тази работа и ще се справите! Наемам ви!
-Наистина ли! -усмихна се тя.
Харесах я. Беше много красива и нежна. И неомъжена! За момент си помислих, че може за по-нататък да й предложа да излезем на вечеря. Ще изчакам малко, за да я опозная по-добре. Не мога цял живот да живея със спомена за Маргарита. Трябва да продължа напред!

Трета глава

Луси:
Не разбирам държанието на мама. Защо не ми казва кой е баща ми и защо не е с нас?Всичките ми приятели имат майка и татко, а аз имам само мама. Тя се грижи добре за мен, но нямаше да се налага да работи ако татко бе с нас. Искам да имам татко!
Влязох в училището и виковете на играещите деца ме разсеяха. Потърсих стаята на 1 б клас и като я намерих седнах на втория чин. Звънецът би и съучениците ми влязоха в стаята. Бяха повече момчета. Седнаха и започнахме да се приготвяме за часа.
За щастие аз вече можех да чета и да смятам. Баба ми е трябвало да стане учителка, защото на нея дължа всичко.
-Може ли да седна до теб? -попита ме едно момиче с дълга и права кестенява коса и пъстри очи.
-Да, разбира се! -зарадвах се, че ще си имам приятелка.
-Казвам се Лусия! -подадох й ръка.
-Виктория, но може да ме наричаш Вики. Виждам, че си се приготвила! - посочи буквара ми.
-Да, моята баба ме научи да чета! -казах гордо.
-Аз нямам баба, но имаме домашна помощница, която ме научи да чета и да пиша. Само с математиката съм скарана.
-Винаги можеш да се сдобриш с нея! -засмяхме се и двете.
Дежурния ученик извика:
-Госпожата идва!
Станахме, за да посрещна госпожата. Първият час мина добре, но вторият бе математика. Госпожата излезе доста строга. Даде ни тест още в първия ден. Обикаляше и гледаше да не преписваме. Успях да подскажа малко на Вики. След като свършихме тя събра листовете и звънеца би. Предстоеше ни час по физическо.Любимият час на Вики. Влязохме в спортния салон и тя ми показа уменията си по акробатика. Правише шпагати, мост можеше да стои на ръцете си.
-Искам и аз да се науча като теб!
-Помоли майка ти да те запише!

-Ще го направя още днес!
Вики се оказа много добра приятелка. Вече я обичам като сестра.

Четвърта глава

Жаклин:
Излязох от дома на семейство Виляноева и реших да се отбия до училището, за да видя Луси и да й съобщя хубавата новина. Най-после ще имам добре платена работа и вечер ще прекарвам времето с дъщеря си. Моята едничка радост в живота. Тежеше ми много, че станах майка на 15.Но от друга страна Луси беше моята упора. Тя ми дава сили винаги когато съм отчаяна. Забелязах я в училищния двор. Със своя приветлив характер вече е успяла да си намери приятелки. Влязох в училищния двор и тя като ме видя извика от радост:
-Мамо!
Хукна към мен и ме прегърна.
-Ела да те запозная със съученичките ми! - хвана ме за ръка и ме задърпа. -Това е Лупе, това е Сара, а това е Виктория.
-Здравейте милички! -клекнах, за да съм на тяхното равнище.
-Мамо, момичетата участват в състезания по акробатика! Искам и аз да се запиша! Моля те! - направи ми една невинна физиономия.
-Луси, слънчице! Не искам да се нараниш!
-Няма, ще внимавам! Обещавам!
-Ние ще й помагаме, госпожо! - обади се приятелката й Виктория. Гледах я как бе сключила ръце в знак на молба и кимнах.
-Добре, миличка!
-Йеее! - извикаха и се прегърнаха четирите.
-Първия урок е утре, затова трябва да се запише днес! - каза Лупе.
-Ще го уредим! - погалих момичето.
-Слънце, от утре ще ходя на работа. Но вечерта ще бъдем заедно. - тя се зарадва и ме прегърна.
Звънецът би и тръгнахме към сградата. Във училищния коридор се срещнах с класната на Луси и й казах за решението. Тя се зарадва и обеща да я запише.

Прибрах се щастлива вкъщи. Майка ми като видя усмивката ми разбра, че всичко е минало добре.
-Е, откога ще започваш работа? - попита ме тя.
-От утре. В шест трябва да съм там! Ще се наложи да заведеш Луси на училище! -погледнах я умолително.
-Не се тревожи! - успокои ме тя и наля две чаши сок.
-Записах я на курсове по акробатика!
-Това е чудесно! Така тя ще бъде заета и няма да мисли за това, кой е баща ѝ и къде е!
Натъжих се спомняйки си случката сутринта. Луси ме нарече лъжкиня. Но аз криех истината от нея за нейно добро. По-добре да смята баща си за мъртъв, отколкото да страда, че е заченатa от изнасилване.
Хей, какво мислите за историята? Ще се радвам да чуя мнението ви! 🕮

Пета глава

Роберто:
Обичам да ставам рано и да се наслаждавам спокойно на сутрешното си кафе. Стоях на прозореца и наблюдавах как над хоризонта се прокрадваха първите слънчеви лъчи.
Днес тя щеше да дойде! Днес щеше да е първият й работен ден. Незнам каква е причината да не иска да остане, но поне през деня щях да я виждам.
На вратата се почука.
-Закуската е сервирана господине! - каза Ева, другата ми домашна помощница. Тя бе с нас откакто Маргарита роди Виктория и после... ни напусна. Оттогава се грижи за къщата и за Вики.
Слязох долу и заварих дъщеря ми на масата.
-Добро утро, слънце! Как мина първия учебен ден?
Тя се усмихна радостно и ми разказа как още от първия ден си намерила нова приятелка, Лусия. Двете щели да участват заедно в състезанията по акробалет.
На вратата се позвъни. Ева изтича да отвори. С нетърпение очаквах вратата да се отвори и да видя онова младо и красиво момиче. И ето тя влезе предизвиквайки широка усмивка на лицето ми.
-Вики, да ти представя Жаклин, новата ни домашна помощница! Дъщеря ми като я видя се изненада.
-Вие? Тате, това е майката на съученичката ми Лусия! -зарадва се тя.
И аз се изненадах. Защо тя крие, че има дете? Гледах я с недоумение, а тя наведе виновно глава.
-Съжалявам!- промълви тя.
-Жаклин,ела седни! Ева, донеси кафе на момичето! - махнах с ръка и тя отиде в кухнята.
-Защо не ми каза, че имаш дете?
-Ами... аз мислех, че няма да ме наемете!
-Глупости! Дори мисля да ти предложа да дойдете двете да

живеете тук. -тя ме изгледа изненадано, а дъщеря ми подскочи от радост. -Съгласна ли си?
-Ами...
-Моля те кажи да! Луси ще се зарадва много! Ще спортуваме заедно! Моля те!
Тя ни гледаше и двамата и накрая каза ДА! Дъщеря ми отиде на училище, аз във фирмата, а тя да си стегне багажа.
Хей, доволни ли сте от развитието на историята? Пиша кратки глави, за да не ви отегчавам. ЧАО! 💔

Шеста глава

Жаклин:
Прибрах се вкъщи, за да си взема нещата. Не съм особено щастлива, че ще изоставя дома си, но заради Луси трябва да го направя. Тя страда много затова, че не й казвам истината за баща й. По-добре да не знае. По тази причина ще остана в дома на семейство Виляреал. Така Луси ще спре да мисли за баща си и двете с Вики ще имат общо занимание - акробалет. А аз няма да ставам в пет, за да се приготвям за работа.
Стегнах куфара си. Бях сложила мои дрехи, дрешки за Луси и любимата й книжка с приказки. Когато се убедих, че съм взела всичко, набрах номера на таксито. Изкарах куфара отвън и зачаках. След пет минутки колата дойде и аз сложих багажа в нея и се настаних на предната седалка.
....
Домът на Виляреал беше на два етажа, разполагаше с кът за гости и голяма градина. Оглеждайки новия си дом погледът ми се спря на жена, стояща на прага. Ева. Усмихнах й се и тръгнах с бързи крачки към нея.
-Ела да ти покажа стаята и да ти обясня правилата!
Влязохме в големия хол, минахме през столовата, където закусваха сутринта и накрая стигнахме до коридор с няколко стаи. Стаите на слугите.
-Това е стаята ти! -отворих и я разгледах. -А сега правилата!
Аз се грижа за стаите на Роберто и дъщеря му. Ти ще се грижиш за стаите на Маурисио и жена му, които ще пристигнат този уикенд. Господарите ядат в столовата, ние ядем в кухнята. Обясни това и на дъщеря си. - каза и тръгна да излиза. На вратата се спря. - И да те предупредя! Не искам да се навърташ около господин Роберто!
Погледнах я с почуда.
-Какво искате да кажете?
-Каквото чу! -отговори и затвори вратата, оставяйки ме да си оправя багажа.

Подредих дрехите си и тези на Луси. Сложих книжката ѝ и наша снимка на шкафчето ми. Загледах се в нея. В съзнанието ми нахлуха спомени от мига, в който я гушнах за първи път. Беше много кротко бебенце. Двете пораснахме заедно и днес тя бе моята упора. Моята прекрасна дъщеричка!

Седма глава

Луси:
-Добро утро,Луси! -поздрави ме Виктория и седна до мен.
-Добро утро и на теб! - отговорих ѝ отегчено. Ако бъда честна, днес въобще не ми беше до училище. Сутринта мама пак я нямаше, баба ме доведе до тук, а когато по пътя я попитах къде е татко ми, тя веднага смени темата. Двете с мама крият от мен, но защо? Искам да знам!
-Ехо, къде се отнесе? - Вики размаха ръка пред очите ми.
-Мисля!
-За какво, ако не тайна?
-Тъжна съм,Вики! Мама крие от мен кой е баща ми и къде е заминал! Лъже, че е мъртъв, но аз съм сигурна, че не е!
-Защо си толкова сигурна? Може наистина да е мъртъв!
-Не, не е! Но тя крие!
-Луси, моята майка е починала при раждането ми. И на мен ми бе трудно да приема, че ще порастна без нея. Тя много ми липсва!
Вики бе напът да се разплаче, затова я прегърнах. Тя се поуспокои. Двете имахме сходна съдба. Тя имаше нужда от майка си, а аз от баща си.
-Забравих да ти кажа, Луси! Майка ти ще работи като домашна помощница у нас! Тази сутрин татко я покани да живее вкъщи и познай... Тя се съгласи.
Това се казваше добра новина!
С мама ще сме повече време заедно, пък и ще има с кого да си играя. Двете с Вики се прегърнахме, но звънецът би. Обърнахме се към чантите си и се приготвихме за часа. Нямам търпение да мине днешния ден и да се прибера в новия ни дом при майка ми. Моята мила майчица, моят ангел - хранител.
....
Денят мина и дойде време да се прибера. Шофьорът на Вики ни отвори вратата и ние се качихме отзад.
-Здравей! Аз съм Лусия! Приятно ми е да се запознаем!

Мъжът погледна в огледалото и видях как ми се усмихна.
-Здравей! Приятно ми е! Карлос!
-Това е най-добрата ми приятелка и вече двете ще ни водиш и взимаш от училище! -каза Вики.
-За мен ще бъде чест, момичета, а сега затегнете коланите! - намигна ни. Облегнах се щастлива.

Осма глава

Луси:
Колата спря пред една огромна къща с двор, идеален за игра. Вики слезе и дойде до мен.
-Добре дошла! -поздрави ме с усмивка.
-Добре заварила!
Влязохме и вратата се отвори.
-Виктория, миличка! -някаква лелка, с вързана на кок коса ни посрещна. По-скоро посрещна Вики, защото мен изобщо не ме отрази. Те влязоха, а аз ги последвах.
-Луси, ела да ти покажа стаята ми! -подаде ми ръка Вики.
-Не! Тя няма работа горе! -погледна ме строго. -Заминавай при майка си!
Тази жена не ми харесва. Как се държи само. Вещица.
-Не, Ева! Тя ми е приятелка и аз искам да й покажа стаята си! -защити ме тя.
В тоя момент мама се появи.
-Прибра ли се, слънце? Как мина днес? - клекна пред мен и погали косите ми.
-Маме, тук ли ще живеем вече?
-Да, пиленце! Гладна ли си?- погледна към Вики. - Ако сте гладни елате!
Вики с усмивка тръгна към нас, но тая вещица я спря.
-Няма да се храниш със слугите Вики! Преоблечи се и ще вечеряш с баща си!
Виктория се натъжи и без да каже нищо се качи горе.
-Ти си една стара и грозна вещица! -извиках й от яд и й се изплезих.
-Луси! -тръгнах към стаята ни, когато чух оная да се кара на мама, че трябва да ме накаже. Мъчно ми е за Вики. Исках да си поиграя с нея, но тая пак ще ни се кара.
Мама влезе и седна до мен.
-Повече не прави така, Луси! На мен ми трябва тази работа. Пък с Вики ще сте заедно на училище. Там ще играете!

-Не може! Имаме само пет минути!
Прегърнах майка ми и облегнах глава на рамото ѝ.
-Хайде, да вечеряме!
Седнахме в кухнята да ядем. На вратата се почука. Беше един мъж,явно бащата на Вики.
-Защо се храните тук? Елате на масата!
-Не господине! Тук сме добре!
-Настоявам! Пък и Вики не иска да вечеря, ако Луси не се храни с нея.
-Ева е виновна за всичко!
Мама ме прекъсна.
-Лусия, когато възрастните говорят, децата мълчат!
Седнах и направих сърдита физиономия.
-Вики ми разказа всичко и аз предупредих Ева да не разделя децата. А вие ще се храните с нас!
Бащата на Виктория се оказа много добър. Много щях да съм щастлива, ако и моят баща беше като него.

Девета глава

Виктория:
Зарадвах се когато видях татко да води Лусия и майка й. Обидена съм на Ева, че се държи като господарка. Признателна съм й за грижите, но заради държанието й ще помоля татко оттук нататък Жаклин да се грижи за мен. Тя е мила и добра.Луси е голяма късметлийка с майка като нея.
-Ела и седни до мен! -казах на Луси и тя изтича и бързо се намести на свободния стол. Жаклин я последва, но татко й посочи стола до него.
-Ела, седни тук!
-Не господине! Аз...
-Моля те! - помоли я и тя се съгласи.
-Ева! -извика на онази гаднярка. -Донеси вечеря за Жаклин и Луси.
Стана ми готино като видях как й се промени физиономията.Отиде и след малко се върн с поднос и две чинии със същата храна.
-Госпожице Виктория! Моля да ме извините за днес!
Тя не би се извинила, сигурна съм. Татко я е накарал. Погледнах я и кимнах. Все пак тя ме отгледа и не мога да й се сърдя. Оттегли се, а аз се обърнах към татко. Двамата с Жаклин изглеждаха толкова добре заедно.
-Тате, чичо кога ще си дойде?
-Утре вечер или през уикенда! Защо питаш?
-Липсва ми! Обожавам да си играя с него!
Татко се усмихна и погледна към Жаклин, която само ни слушаше.
-Жаклин, какво ще кажете в неделя да излезем някъде?
С Луси извикахме от радост, но майка й каза не.
-Вижте господине! Не желая да ви обидя, но аз съм тук, за да работя. Неуместно е прислужница да излиза с шефа си! Тази вечер седнахме с вас на масата само заради Луси и Вики.
След тези думи тя стана и тръгна към стаята си.

-Простете ми, Жаклин! Аз... просто... изплъзна ми се от устата.
-Няма нищо! Луси - обърна се към приятелката ми - като се нахраниш, сядаш да пишеш.
-Ние си написахме! -каза Луси.
-Добре, поиграйте си тогава.
Настана неловка тишина. Татко остави вечерята си и се качи горе. Ние направихме същото.

Десета глава

Роберто:
Как можах да го направя?
Вече час обикалях кабинета си и си задавах този въпрос. Още първата вечер й намекнах, че я харесвам. Права е да откаже! Тя има свой живот. Тук е само, за да работи. Явно е била наранявана много от съпруга си. Станала е майка твърде рано и онзи, който ги е зарязал и двете е голям глупак.
Погледнах часовника, беше девет. По това време ходих в стаята на Вики, за да й пожелая лека нощ. И тази вечер няма да изневеря на навика си. Излязох и тръгнах към стаята й. Отворих и се изненадах. Вики и Луси вече спяха, а Жаклин тъкмо ги завиваше. Изглеждаха като сестрички.
-Прочетох им приказка и заспаха! Ще взема Луси долу при мен!
-Не, недей! Нека спят заедно.
Доближих се до нея.
-Искам да ти се извиня!
--Не господине! Аз съм тази, която трябва да се извини.Без да искам може да съм ви дала повод, но държа да знаете, че аз не желая да имам повече връзка с мъж. Независимо дали е богат, красив и прочие.
-Но защо?
-Не ме питайте, моля ви! Лека нощ!
Мина край мен и излезе. Незнам какво се е случило с нея, но аз няма да се откажа от нея. Ще я накарам да повярва в любовта отново. Ще я обичам. Ще се грижа за нея. Тя постепенно ще ме обикне и ще се оженим. Тя ще бъде моя на всяка цена.

Единадесета глава

Жаклин:
Станах рано, за да приготвя момичетата за училище. Извадих униформата на Луси от гардероба и я изгладих. Тъкмо щях да я нося когато видях съненото лице на момичето ми.
-Добро утро съкровище! Наспа ли се?
Тя кимна и влезе в банята да се измие. Върна се в съвсем различен вид. Взех гребена и започнах да реша дългите й коси. Внезапно се чуха виковете на Виктория. Излязох да видя какво става.
-Мразя те! Чуваш ли? - крещеше тя гледайки към стълбите. Погледнах към човека, към когото бяха насочени думите на Вики. Там видях насълзените очи на Ева.
-Вики, какво има мила? - попитах я, а тя зарида.
-Какво ти каза тя, слънце?
Вики плачеше толкова много, че едва успяваше да си вземе дъх.
-Тя...иска да... да заеме мястото на... майка ми. -едва успя да каже тя. -Аз не искам... друга майка. Мъчно ми е за мама, Жаки. Мама... ми липсва ужасно.
Прегърнах я и я заведох в стаята ми. Луси я прегърна, а аз й дадох вода да пие. Приготвих ги и двете за училище. Роберто явно бе излязъл рано, щом не слезе за закуска. Децата хапнаха набързо сандвич с фастъчено масло и тръгнаха.
Прибрах съдовете и се възползвах от това, че сме сами, за да поговоря с Ева, по случая от преди малко. Влязох в кухнята и заварих Ева да плаче.
-Какво стана тази сутрин Ева?
Тя ме погледна гневно и попита със студен глас:
-Какво те интересува? Това са наши,лични неща!
-Ева, можеш да ми споделиш! Ако мога да помогна с нещо, насреща съм!
Тя не ми каза нищо. Продължи да гледа в кафето.
Налях си кафе и посегнах към захарта. Чух гласа на Ева.
-Започнах работа тук преди седем години. Маргарита, съпругата

на Роберто беше болна и почина. Аз отгледах Вики, заедно с Роберто. Приех я като свое дете.
Заплака и покри очите си с ръка.
-Свикнах с него и с Вики. Те са всичко за мен. Вчера Роберто за първи път ми се развика. Осъзнах, че през цялото това време съм живяла в една илюзия.Играех ролята на грижовна съпруга и майка, сега когато вие дойдохте. Роберто вече не иска да му нося кафе, храни се навън, а тази сутрин Вики ми каза, че не иска вече аз да се грижа за нея. Тя иска теб.
-Тя е още дете, Ева!Децата не винаги знаят какво искат!
-Виктория не е обикновено дете! Аз много я обичам!
Радвам се, че намерих общ език с Ева. Още днес ще поговоря с Вики и ще се опитам да я сдобря с Ева.
-Днес Маурисио трябва да си дойде. Иди в стаята им и смени бельото, освежи банята, а аз ще помогна на Мари с обяда.
...
Минаваше два следобед, когато видях колата на Роберто да влиза в двора. Оттам слязоха двамата братя и две руси жени. Огледах стаята, за да се убедя, че всичко е на мястото си и слязох долу. Мари и Ева приготвяха чаши за уискито и високи бокали за коктейлите. Чуха се мъжки гласове и смях.
-Жаклин, върви и занеси напитките, а ние ще сервираме масата. - подаде ми подноса.
Тръгнах към вратата, държейки здраво подноса за дръжките. Исках да видя брата на Роберто и неговата снаха. В мига в който влязох в хола изпуснах подноса и се чу звъна на счупено стъкло.На масата седяха няколко души,които се обърнаха към мен,но аз виждах лицето на само един мъж, моят насилник. От очите ми потекоха сълзи от болка, гняв и омраза. В съзнанието ми нахлуха спомени от онази нощ в дискотеката, когато танцувах с него, а на сутринта се събудих чисто гола в хотелска стая.
-Жаклин,какво ти е? -попита Роберто, а снаха му изсъска:
-Непохватна глупачка!
Без да казвам нищо се обърнах и отидох на бегом в стаята си. Влязох и заключих. Облегнах се на вратата и позволих на мъката да излезе.
-Как е възможно? Той... Маурисио е бащата на Луси

Дванадесета глава

Маурисио:
След пет години специализация в Цюрих,най-накрая реших и аз да надяна брачната халка. Моята избраница бе Шаная, красива и известна манекенка.Сгодихме се и се върнах, за да вдигна сватба и да покажа на брат си, че вече съм нов човек.
Преди години бях един лигльо, който харчеше парите на заможните си родители. Използвах брат си да ми помага в ученето,така успях да завърша. Отдадох се на ергенски живот. Знаете как е, дискотеки, жени, алкохол и любимите ми екстази. Мислех, че съм щастлив, но за всички бях задник. Отчаях се и взех свръх доза. Озовах се в клиника за наркозависими. Благодарение на Хорхе, мой приятел и колега, аз се възстанових и заминах за Цюрих. Завърших престижния медицински университет и днес съм една от надеждите на Монреал. Доктор Маурисио Виляреал - един от най-добрите хирурзи в Европа.
Днес се завърнах, за да запозная Шаная и бъдещата ми тъща Лола с брат ми и племенничката ми. Но когато се прибрахме стана нещо неочаквано. Прислужницата, която бе наел изпусна подноса като ме видя. Лицето й ми се стори някак познато и това, че тя се уплаши като ме видя, доказва че ние сме се срещали и преди. Но къде?
Брат ми също реагира необичайно. Ако някой счупи чаша или чиния, той вдигаше скандал. Сега обаче не го направи. Напротив, даже показа загриженост към момичето. Явно тя не му е безразлична. Тръгна след нея, за да се увери, че е добре.
-Как ни посрещнаха само! -възмути се Лола.
-Сега ще ви донеса за пиене! -каза Мари, а Ева се зае да почисти стъклата.
-Каква некадърница само!Ще я уволня веднага! Не искам да ми изпочупи наградите от конкурсите за красота! Ще наемем друга слугиня!
Те си говореха, а аз сякаш не ги чувах.Рових в спомените си опитвайки се да намеря отговор на въпроса откъде се познаваме

с нея. Нито тя, нито името ѝ ми говорят нещо.
Какво е имало между мен и тази Жаклин?
Станах и отидох към стаите с прислугата. Брат ми бе успял да влезе при Жаклин. Ослушах се и осъзнах, че тя плачеше.
А Роберто се опитваше да я убеди да остане. Тя бе непреклонна. Иска да напусне!
Въпроса е защо?
Харесва ли ви историята? Ако искате ми вярвайте, но я пиша с голямо желание!Следващата глава ще я кача в неделя! До скоро! ☕💔

Тринадесета глава

Роберто:
Това, което стана току-що ме озадачи.От какво се стресна Жаклин? Защо избяга в стаята си?
Без да се замисля тръгнах след нея. С бързи крачки се озовах пред вратата й и натиснах дръжката, но се оказа заключена. От другата страна се чуваше плача на Жаклин.
Почуках и извиках името й. Отговор не дойде. Почуках по-силно и най-накрая чух гласа й.
-Моля ви, оставете ме сама!
При други обстоятелства бих я оставил сама, но факта, че бе разстроена не ми даваше мир.
-Жаклин, отвори! Нека поговорим!
-Сам ли сте? - попита ме и аз й дадох положителен отговор. Ключалката щракна и вратата се отвори. Влязох и първото нещо, което забелязах бе отворения куфар. Обърнах се към нея,за да попитам къде мисли да отива и защо. Сърцето ми се сви от начина, по който изглеждаше. Очите й бяха зачервени, а лицето й мокро. Сълзите се стичаха по бузите й като дъждовни капки. Тя отвори гардероба и взе наведнъж сгънатите дрехи и ги прехвърли в куфара.
-Напускам! -каза тя без дори да ме погледне. Исках да питам какво стана и защо реши да си замине, но тя ме прекъсна.
-Моля ви не ме спирайте! Не мога да остана повече в тази къща!
-Защо, какво стана? Ако има някакъв проблем, само кажи, ще го решим! Моля те, размисли!
-Няма какво да мисля, ще се махна от тук! Ако не си намеря другаде работа, ще се установя в друг град.
Това бе кошмар! Тя щеше да изчезне. Трябва да направя нещо преди да я загубя завинаги.
-Жаклин!-сложих ръцете си на раменете й. Тя спря и избърса бузите си с ръка. -Позволи ми да ти помогна!
-Не! - отказа, но и аз не се отказах. Имах и основателна причина. Децата.

-Настоявам! Мой доверен приятел скоро спомена, че му трябва помощник-готвач в кухнята.Ресторанта е на две преки от училището на децата.Знаеш те колко много се обичат! Моля те не ги разделяй!
Тя се замисли, което за мен бе добър знак. Не искам да губя връзка с нея. Ако тя приеме работата, аз всеки ден ще ходя да обядвам там и да я виждам.
-Добре, ще приема, но само заради децата! -отговори и продължи да събира вещите си, опитвайки се да ги събере на едно място.
-Само един последен въпрос искам да ти задам?
Тя спря и бавно всигна погледа си, насочвайки го към мен.
-Заминаването ти свързано ли е с Маурисио?
-Моля ви не ме разпитвайте! Не искам да говоря за това!
С тези думи тя опроверга съмненията ми.Тя бяга заради брат ми. Това, което незнам е, какво й е направил, за да не иска да го вижда. Ще се наложи да поговоря с него.
Излязох от стаята й и тръгнах към хола. Той беше там.
-Маурисио,ела в кабинета ми!
Качих се по стълбите и скоро чух неговите стъпки след себе си.
-Какво става, какъв е проблема? - попита слагайки ръце на кръста си.
-Какво е станало между теб и Жаклин?
Хей, това е новата глава!Надявам се да ви е харесал развоя! Следващата ще кача довечера!

Четиринадесета глава

Маурисио:
Винаги когато брат ми ме викаше в кабинета си, бе за да ми се скара. Сега отново ни предстоеше караница. Той винаги бе отговорен и способен, а аз издънката на семейството.
-Какво е станало между теб и Жаклин?
-Нищо! Аз дори не я познавам!
Той ме погледна гневно, сякаш искаше да ме убие.
-Не ме лъжи!Тя се уплаши като те видя! Заради теб си стяга багажа и се изнася. -разкрещя се той.
-Защо заради мен? Какво съм й сторил? Сигурно се е припознала!
Брат ми започна да обикаля стаята. Спря се и ме попита:
-Сигурен ли си, че нямаш общо с нея?
-Не, разбира се! Нямаше ме седем години, Роберто! Дори не съм се прибирал за празниците.
Опитвах се да го убедя, но самият аз не бях сигурен дали е имало нещо между нас. Имах чувството, че съм виждал Жаклин и преди.Но къде, не помня.
Роберто излезе, а аз останах в кабинета му. Мислих да сляза долу да попитам Жаклин какво е имало между нас, но се отказах. Слязох долу и без да давам обяснение на Шаная и майка й излязох на двора.Обикалях безцелно и размишлявах над станалото. Вниманието ми бе привлечено от автомобил, който паркира пред портата.
-Чичо! - изписка малкото момиченце.
Последния път когато видях Виктория бе преди да замина за Германия. Тогава бе на четири месеца бебе.
-Вики! - тръгнах към нея.Тя буквално се хвърли в ръцете ми. Вдигнах я и я завъртях. Като я свалих на земята забелязах другото момиченце, което стоеше и ни гледаше. Доколкото знам брат ми няма други деца. Кое ли това дете?
-Чичо, това е Луси, моя съученичка и най-добра приятелка. Тя е дъщеря на Жаклин!

Какво? Жаклин има дете. Но тя е толкова млада, как може да е майка на седемгодишно дете.
-Приятно ми е! - поздравих я и тя ми отвърна. Зад мен се чу гласа на Шаная.
-Здравей, красавице!
Малката се смути, а после се засмя.
- Защо ти са надути устните?
-Защото имам силикон.
Те двете избухнаха в смях.
-Мислех, че са те нажилили пчели.
Шаная прие това като обида и влезе вкъщи.Най- накрая някой да й каже истината. Засмях се и аз.
Хей, съжалявам, че закъснях с качването. Ще се реванширам!

Петнадесета глава

Лусия:
Влязох вкъщи и се затичах към стаята на мама. Исках да й се похваля, че вече мога да правя шпагат. Но когато отворих и я видях да лежи със сълзи на очите, забравих за всичко.
-Мамо!Защо плачеш?
Тя като ме видя, бързо изтри сълзите си и се усмихна.
-Здравей, слънчице! - прегърна ме, сякаш нищо не е станало. - Как мина днес?
-Добре! Ти защо си тъжна? Ева ли те обиди?
-Никой не ме е обиждал, пиленце! Просто съм малко уморена!
Замълча за малко, а после ми каза:
-Луси, тази вечер ще се приберем у нас! През уикенда ще останем там!
-Супер! Мамо, щях да ти казвам, че вече мога да правя шпагат.
Плъзнах левия си крак напред и двата ми крака прилепнаха към земята образувайки права линия.
-Браво, Луси! А сега се преоблечи и ще тръгваме.
Много се радвам, че ще се прибирам при баба. Не съм я виждала два дни,а вече ми липсваше.
Смених си дрехите, а мама бе взела куфара с целия ни багаж.
Тръгнахме да излизаме и в столовата се натъкнах на годеницата на Маурисио и майка й, която пиеше уиски. Едва се сдържах да не се изхиля при вида на устата на Шаная.
Мама дори не я погледна.Излязохме и тръгнахме към вратата.
Чичото на Вики ни настигна и помоли да спем.
-Жаклин, да поговорим!
-Нямам какво да ти кажа! -заинати се тя.
-Моля те!
Това, което ме озадачи бе,че когато Маурисио протегна ръка към нея, мама я удари.
-Не ме докосвай!
Стоях и гледах ту него, ту нея и не можех да разбера, защо се мразят толкова. Заобиколихме Маурисио и си тръгнахме.

....
Откакто се прибрахме мама и баба се затвориха в стаята си. Стоях сама и гледах детско флмче, но ума ми беше другаде. В главата ми се въртеше един въпрос. Защо мама удари ръката на Маурисио? Те се познаваха и се мразеха.Но защо?

Шеснадесета глава

Жаклин:
Днес животът ми тотално се преобърна. Мислих, че всичко ще започне да се нарежда. Че ще започна работа и ще осигуря на детето си по-добър живот. Никога не ми е идвало на ум, че един ден бащата на Луси ще се появи, още по-малко, че ще е брат на шефа ми.
Вратата се отвори и видях майка ми да влиза. Пресегнах се към нея и я прегърнах. Позволих на сълзите ми да потекат.
-Какво се е случило, дъще!
-Той се върна мамо!
-Кой? - попита ме тя с недоумение.
-Бащата...на Лусия!
Тя се изненада.
-И знаеш ли кое е най-лошото? Оказа се, че този мизерник, който преди години ме изнасили, е брат на господин Роберто!
-Какво? - ужаси се и заключи вратата. -Той позна ли те? Видя ли детето?
-Едва ли ме помни? Що се отнася до дъщеря ми, той дори не я забеляза.
Болка прониза душата ми. Изтривах сълзите, а те потичат наново.
-Страх ме е, мамо! Ако той се сети коя съм... може да ми вземе детето! Аз не мога да живея без момиченцето си.
Мама ме прегърна отново.
-Не плачи! Избърши сълзите докато не те е видяла Луси! Пак ще започне да пита. Аз ще ти направя билков чай! Сложи детето да си легне! Хайде скъпа!
Послушах я. Луси бе заспала на дивана. Изключих телевизора и я взех на ръце. Загледах се в невинното й личице. Тя приличаше на Маурисио повече отколкото на мен. Трябва да я държа далеч от него.
Сложих я на креватчето й и я завих. Целунах я и изгасих нощната й лампичка. Върнах се в хола, а мама идваше с чая.

-Сега ще можем да поговорим на спокойствие! -каза тя и седна.
-Виж дъще! Поразмислих малко и стигнах до заключението, че е добре да напуснеш Монреал.
-Не мамо! Няма да ходя никъде! Луси учи тук, има си приятелки, ходи на акробатика. Ако я спра и се преместим, тя ще е нещастна. Ще остана тук. Утре ще отида до онзи ресторант, за който ми каза Роберто.
-Но как ще държиш баща й настрани? Трябва да прекъснеш контакт с тях! Замини докато все още можеш!
-Не! Няма да бягам, мамо! Ще остана!
Хей, ето я и новата глава! В следващите глави ще настъпят промени, които ще накарат Маурисио да си спомни Жаклин.Ще ги кача в четвъртък вечер! Лека нощ!

Седемнадесета глава

!В главата има открито сексуално съдържание! Маурисио:
Станах рано тази сутрин и отидох в клиниката, за да проверя дали са пристигнали документите ми от Цюрих. Нямах търпение да започна работа. Само така мога да забравя за проблемите си. Влязох и се насочих към регистратурата.
-Кабинета на д-р Браун!
Жената ме изгледа и каза:
-Втория етаж, стая 28.
Благодарих и тръгнах към асансьора. Качих се на втория етаж и тръгнах към стая 28.След като я намерих, почуках и влязох.
-Добър ден! -поздравих.
-Добър ден! Какво ви води насам?
-Аз съм Маурисио Виляноева,дипломиран сърдечен хирург...
-А, да! Документациите са вече на бюрото в кабинета ви!
-Мой кабинет?
-Да, разбира се! Кабинет с оборудвана операционна система!
-Кога ще мога да започна?
-Доколкото знам вече сте назначен! Момент, да проверя графика ви... Да, довечера сте нощна!
-Благодаря!
Излязох и тръгнах към изхода. Щастлив съм, че ще мога да започна веднага. Трябва да се прибера, да поспя, че ме чака нощно дежурство.
...
Паркирах колата и влязох в двора. Забелязах Виктория и Лусия да тренират салто.
-Здравейте, принцеси!
-Чичо! -извика Вики и се хвърли в прегръдките ми. Погледнах към Лусия, тя седна на тревата да изчака.
-Вики, иди кажи на Ева да ми изцеди един портокал.
-Добре! -изчурулика и хукна към вкъщи. Аз се приближих до седналото момиченце и седнах до нея.
-Къде е майка ти, Лусия? -попитах,а тя обърна погледа си към

мен.
-Защо се интересувате от мама? Познавате ли се?
-Това се опитвам да разбера, миличка! Тя ми е сърдита, а аз незнам защо! Ще ми кажеш ли къде е?
-Работи в ресторанта до училището ми!
-Благодаря ти! При първа възможност ще се отбия да говоря с нея, но ти не й казвай. Нека бъде изненада! -намигнах й и на лицето й се появи сладка усмивка.
Дъщеричката на Жаклин е много сладко дете. Двете с Вики толкова си приличат, сякаш са сестрички. Ева ми донесе фреша и седнах отстрани да гледам тренировката на момичетата. Как ми се искаше и аз да имам дете. Вече съм на 29 години и мисля, че ми е време.
Качих се горе при Шаная.Заварих я върху велоаргометъра. Беше облечена в прилепнало трико. Изглеждаше толкова секси.Като ме видя, слезе от уреда.
-Скъпи! -прегърна ме и залепи устните си за моите. Товаи чаках. Увих ръце около талията й, а сложи краката си на кръста ми. Без да отделям устните си от нея, я положих на спалнята. Отървахме се от дрехите и се сляхме в едно цяло. Обожавах я, въпреки че гърдите й и устните й са от силикон. Целувах я жадно, докато се забивах в нея. От устата й започнаха да излизат стенания, които ме накараха да ускоря темпото. След няколко силни тласъка достигнах до кулминацията. Усетих как се освободих от натрупалото се в мен напрежение. Станахме и влязох да се изкъпя. После се излегнах и заспах.

Осемнадесета глава

Роберто:
Успях да приключа с работата във фирмата и си тръгнах по-рано. По пътя видях сергия с красиви цветя. Спрях колата си и отидох при продавачката.
-Добър ден! Препоръчайте ми цвете за красива дама!
-А дамата каква ви е?
-Има ли значение?
-Разбира се, че има! Белите рози са за приятелка, хризантемите са за майка, леля и др., а жасминът е за влюбено момиче.
-Жасмин? Хубаво име, като Жаклин! Ще го взема!
Платих и взех саксийката с цветето. Ухаеше прекрасно. Сложих го на седалката до мен и потеглих.
Спрях пред заведението. Пикът беше преминал и сега имаше повече свободни маси. Жаклин бършеше една от масите. Беше толкова красива, че нямаше нужда от скъпи дрехи и грим.
-Жаклин! -усмихнах й се.
-Господин Роберто!
Приближих се до нея.
-Това е за теб скъпа!
-Благодаря! -помирисa цветето и въздъхна. -Ухае прекрасно! Какво ще пиете?
-Безалкохолна бира!
-Добре седнете, ще ви донеса.
Гледах я как прецизно си върши работата. Все повече се влюбвах в нея. Дори мисля да й предложа брак. Но не тук и сега. Първо ще се приготвя и тогава.
Изпих бирата и бутна парит под пепелника.
-Аз тръгвам Жаки!
-Довиждане!
...
Прибрах се доволен. Вики и Луси ме посрещнаха и ми показаха какво са постигнали след тренировъчния ден. Изслушах ги и се кчих в стаята си. Погледнах към спалнята и си представих

Жаклин да лежи върху нея. Изпитах напрежение в слабините и нужда да се освободя. Влязох в банята, за да се оправя. Затворих очи и си представих Жаклин. Тези черни къдрици, нежната ѝ кожа. Толкова силно я желая, че свърших веднага.
-Ах,Жаки! Луд съм по теб!
Излязох от банята и се преоблякох. Слязох долу и се засякох с брат ми.
-Къде отиваш?
-В клиниката! Тази вечер съм нощна смяна!
Зарадвах се от факта, че Маурисио ще работи. Той е най -добрия хирург в страната. Пък и няма да се засичат с Жаклин.
На вратата се позвъни.
-Мама! -извика Луси и отключи. Тя влезе и прегърна детето си.
-Хайде скъпа! Вземи си нещата.!
Брат ми, като бивш женкар ѝ предложи да я закара.
-Аз ще я закарам! -заявих твърдо двамата излязохме навън.
Качиха си и ги откарах.

Деветнадесета глава

Лусия:
Вече бях научила всички техники в акробатиката. Можех да правя шпагат, предно и задно салто, мост и свещ. Сега двете с Вики трябваше да тренираме като двойка. Мен ме е страх от високото, затова аз ще я крепя отдолу докато тя изпълнява номера си отгоре.
-Здравей красавице! - чух гласа на оная кикимора. -Спортуваш ли?
-Тренирам лельо! -поправи я Вики. Шаная май се обиди като чу думата "лельо".Физиономията й изведнъж се промени.
-Наричай ме Шаная! -усмихна се показвайки белите си зъби.
-В края на месеца ще е първото ни състезание! - поясни Вики. -Двете с Луси ще участваме! Може да дойдете с чичо да ни гледате!
-Аз съм заета, скъпа! Чичо ти ще е на работа!
Тая наистина е гадна.Мразя я.
-Луси! -чух гласа на майка ми. Добре, че дойде. Хукнах към нея. Тя ме прегърна и сякаш чух тракане на токчета зад гърба си. Обърнах се и видях Шаная да стои пред мама.
-Оттук нататък не искам да си водиш отрочето тук. Запиши го да тренира другаде! Ти също нямаш работа тук!
-Съжалявам, но децата тренират заедно! А и господин Роберто разреши!
-А да! Забравих! Ти се чукаш с Роберто, за да те издържа!
Това, което не очаквах е острата реакция на майка ми. Тя замахна с ръка и зашлеви Шаная.
-Не ме сравнявайте със себе си! Аз съм жена с достойнство и не използвам мъжете за пари.
-Ах ти,долна...-изръмжа Шаная.
-Не говори така на майка ми, разбра ли? -изкрещях й и се засилих да я ритна, но мама ме дръпна.Вики дойде при нас.
-Какво става? - в очите й се четеше тревога.
-Вики, скъпа!Слугинята на татко ти ме удари!

-Не я слушай Вики! Тя обиди мама, затова получи шамар.- посочих Шаная с пръст.
Майка ми клекна до приятелката ми и й каза:
-Скъпа, ние с Луси вече няма да идваме тук, за да не досаждаме. А тренировките ще ги правите във физкултурния салон. Налага се миличка!
-А ще може ли да дойда тази вечер у вас на гости?
-Разбира се, слънце!
Подскочих от радост, а госпожа кикимора не посмя да възрази и се прибра вкъщи.Вики отиде да си вземе чантата и да предупреди Ева, че идва у нас. Чака ни страхотна вечер!

Двадесета глава

Маурисио:
В дискотеката бе шумно и задимено. Масите бяха отрупани с алкохолни напитки, а хората танцуваха на дансинга. Погълнах доза екстази с няколко глътки студена бира и след минути изпитах прилив на щастие. Излязох да танцувам на дансинга. Флиртувах с дамите без да ми пука дали са обвързани или не. Погледът ми попадна на красиво момиче с тъмносиня рокля. Тя като ме видя ми се усмихна. Тръгнах към нея и заедно се впуснахме в ритъма на танца. Загледах се в красивото ѝ лице и изведнъж се стреснах.
Жаклин!
Събудих се целия в пот. Погледнах часовника си. Беше един без пет. Отпуснах глава на възглавницата. Какво сънувах току-що? Защо Жаклин се появи в съня ми? Това спомен ли е или плод на въображението ми?
Толкова много въпроси без отговор. Станах и слязох в кухнята за чаша вода. Забелязах, че стаята на брат ми все още светеше. Реших да се отбия да го видя какво прави. Почуках и отворих.Роберто стоеше и гледаше в монитора.
-Влез, Маурисио! - покани ме той.
-И ти ли не можеш да спиш? -попитах го с насмешка, но той не ми отговори. -Какво правиш?
-Обмислям нещо и ти си първия човек, с който искам да го споделя. - обърна погледа си към мен.
-Слушам те!
-Влюбен съм до уши и мисля да се оженя отново. Даже може да направим двойна сватба!
-А коя е избраницата ти? -попитах го, макар да подозирах отговора.
-Жаклин! -каза той и се усмихна. Признавам, че не ми стана приятно. Малка част от мен се надяваше да е друга.
-Влюбих се в нея от пръв поглед! Вярно е, че има голяма разлика помежду ни, но не смятам, че ще е проблем.

-Тя знае ли?
-Все още не, но мисля да я поканя на вечеря и да й предложа брак!
Признавам, че не очаквах това от брат си.Искрено се надявам Жаклин да не приеме. Още утре ще се отбия в ресторанта, за да говоря с нея. Имам чувството, че с нея се познаваме. Възможно е и да сме имали връзка, която да съм пренебрегнал заради дрогата. Тя като ме видя за първи път се изплаши, после започна да ме мрази. Трябва да оправя кашата в главата ми. Още утре ще говоря с Хорхе.Той ме изкара от зависимостта. Ще го помоля да ми помогне да се разбера с Жаклин, преди да ми е станала снаха.
Как мислите,Жаклин ще приеме ли предложението за брак?

Двадесет и първа глава

Жаклин:
Заведох момичетата на училище и оттам тръгнах за ресторанта. Снощи си прекарахме страхотно.Приготвихме си пуканки и седнахме да гледаме "Красавицата и Звяра".Мислех, че ще заспят, но те изгледаха филмчето с интерес.Тази сутрин си обещахме, че следващата неделя ще се съберем отново. Обадих се на Роберто да го предупредя, че съм взела Вики при мен, но Ева вече ме бе изпреварила.
Стигнах до заведението и влязох през служебния вход. Поздравих готвачката, надянах престилката и се залових за работа.
До обяд.
-Жаки, търсят те! - извика мъжът на касата. Излязох и останах шокирана.
-Ти? Какво правиш тук? - казах гневно, но тихо, защото наоколо бе пълно с клиенти.
-Дойдох да поговорим, Жаклин!
-Върви си Маурисио!
-Първо ще ме изслушаш! Седни,гледат ни!
Седнах на служебната маса, за да не правим циркове.
-Жаклин, снощи те сънувах! Бяхме в дискотеката и танцувахме. Но не беше обикновен сън, а опит дс си спомня какво е имало помежду ни.
Стоях и го гледах уплашено.
-Помогни ми! Разкажи ми какво е имало помежду ни! -опита се да хване ръката ми, но аз я дръпнах.
-И какво ще направиш? - болката започна да напира в мен. - Можеш ли да промениш миналото?
-Не, но...
-Върнете си, докторе! - казах и сълзите, които напираха в очите ми потекоха.
-Наранил съм те! По реакцията ти разбирам, че съм направил нещо лошо! Прости ми!

Станах от масата и се прибрах в кухнята. Разплаках се като дете, спомняйки си как бях подлъгана и изнасилена. Родих дете и го отгледах сама. А той моли за прошка. За кое да му простя? Че съсипа живота ми? Че дъщеря ми израстна без баща? За кое?
-Жаки, защо плачеш? Да не е починал някой от ваш'те?
-Не! Просто ми е тежко!
Изкарах смяната си и тръгнах към училището на Луси. Тя бе отвън и играеше. Избърсах сълзите си и се усмихнах. Луси се затича към мен, протягай ръце към мен. Прегърнахме се тръгнам и тръгнахме за вкъщи.
- Защо пак си плакала мамо?
- Не плача, слънчице! Я ми кажи как мина?
-Госпожата назначи дата за спектакъла! В края на месеца ще видиш какво съм научила! - каза Луси. Аз само кимах!

Двадесет и втора глава

Маурисио:
Вече съм напълно сигурен, че с Жаклин сме имали нещо общо. Почувствах се много гадно когато видях сълзите в очите й. Незнам какво съм й сторил, но смятам да разбера и знам кой ще ми помогне.
Извадих телефона и набрах номера на д-р Хорхе Родригес, психолога който ми помогна да осъзная зависимостта си към дрогата. Той е специалист и умее да напипва болката на хората. Поставя им предизвикателства, с цел самоувереност и борбеност.
-Д-р Родригес на телефона!
-Здравей Хорхе!
-Маурисио, върнал си се! Как си?
-Ами добре! Имам нужда от една кратка консултация! Знам, че си зает, но...
-Няма проблем! Имам клиент за пет часа, дотогава съм свободен. Заповядай в кабинета ми!
-Благодаря, след минути ще съм при теб!
Натиснах газта и се отправих към кабинета на Хорхе.Паркинга беше почти празен, което ме улесни. Паркирах и слязох от колата. Кабинета на Хорхе беше частен и се намираше в апартамента му. Живееше сам и не му пречеше да работи и в клиниката за наркомани.
Изкачих на бегом стълбите, водещи към първия етаж. Натиснах звънеца и вратата се отвори.
-Д-р Виляноева! Заповядайте!
Кимнах и влязох.
-Кафе, чай или сок? -попита затваряйки вратата.
-Вода.
Наля ми чаша вода и седна на фотьойла си.
-Кажи сега, какво те доведе при мен?
Разказах му всичко до най-малката подробност. Той си записваше нещата, които сметна за важни.
-Трябва да си спомня, докторе!

-Казваш, че си я сънувал! Опиши ми съня си!
-Бяхме в дискотеката, харесах я и танцувахме... После се стреснах като видях лицето на Жаклин.
Той прегледа записките си.
-Един от начините да си припомниш е като отидеш в дискотеката. Тази, която си посещавал най-често. Помниш името й нали?
-Да-да!
-Отиди и си спомни! - каза той и аз си тръгнах. Качих се в колата си и се замислих. Дали да отида още сега или довечера?
...
След около час вече бях пред дискотеката. Гледах към входа с отвращение. Чудех се как съм посещавал това място. Аз като член на богато семейство би трябвало да ходя на изискани вечери, на кино, а не на обикновена дискотека.
Слязох от колата и тръгнах към входа. Още с влизането в носа ми се заби цигарения дим. Заведението си бе същото. Седнах на една свободна маса и не след дълго чух гласа на дилъра.
-Господин Виляреал! Как се радвам да ви видя! - каза Раул.
-Едно кафе! -поръчах си, при което той се учуди.
-Имаме отлежал бърбън, за ценители! - ухили се той мазно.
-Искам кафе!
Огледах заведението. Беше същото от съня ми, но не ми говори нищо. Дилъра ми донесе кафето и седна на масата ми.
-Ако не си дошъл да пиеш, - наведе се към мен - значи си дошъл за бонбони.
Изгледах го гневно и физиономията на Раул се измени. Стана и отиде на бара.
Нищо не се сещах, явно ще разчитам само на сънищата си.
Хей, тази глава стана по-дълга и се надявам да не съм ви отегчила!Благодаря за подкрепата! 😊

Двадесет и трета глава

Роберто:
Днес се прибрах в особено добро настроение. Качих се в кабинета си и вдигнах слушалката на телефона. Набрах номера на Жаклин и зачаках. Вдигна ми жена, но не беше тя.
-Ало?
-Добър вечер! Търся Жаклин!
Жената сякаш се смути.
-Кой я търси?
-Роберто Виляноева! Бившият й шеф!
Последва кратко мълчание и от слушалката се чу гласа на Жаклин.
-Добър вечер, господине!
-Добър вечер,не ми звучиш добре!Станало ли е нещо?
-Не, просто съм изморена!
-Жаклин, бих искал да те попитам, дали би приела... да излезем... на вечеря.
-На среща ли ме каните?
-Не, не е среща? Аз просто... -разтрих челото си - исках да излезем, да хапнем навън и да се поразсеем малко!
Изпотих се от нерви. Разхлабих вратовръзката си, за да влезе въздух в пазвата ми.
-Сега ли?
-Не, бих искал да е утре вечер! Ще резервирам маса на някое тихо местенце и...
-Добре! Ще изляза с вас!
Усмивка се появи на лицето ми.
-Благодаря Жаклин!
'Няма да съжаляваш' си казах наум.
...
На сутринта излязох рано.Заварих Маурисио на масата с чаша кафе.
-Имал си безсънна нощ?
-Не, дадох нощно дежурство и днес почивам!

-Защо не си легнеш, а пиеш кафе?
-Имам документи за оформяне. Ще ги оправя и ще си легна. Иначе няма да заспя спокойно.
Потупах го по рамото. От наркоманът, който беше преди нямаше и следа. Станал е доста отговорен.
Излязох и се качих в колата. Запалих двигателя и потеглих към фирмата. През целия път мислих за довечера. Умувах в кой ресторант да я закарам. Какви цветя да й купя? Не искам отново да е жасмин.
Неусетно стигнах до фирмата.Предупредих секретарката да ме свързва само с важни неща. Исках да се приготвя за довечера.
...
Денят мина бавно и мъчително. Резервирах маса в малък ресторант където приготвят морски дарове. Поръчах букета да бъде доставен там за да й го подаря. Всичко бе готово. Обадих й се на обяд, че ще я взема от работа.
Доволен,изключих компютъра,лампите и излязох от кабинета. Тръгнах към заведението да взема Жаклин. Когато спрях през входа тя излезе. Изглеждаше невероятно, макар роклята й да беше скромна. Сива на цвят, по тялото й и сако което бе същото на цвят, с дължината на роклята.
-Добър вечер! Прекрасна си! -казах отваряйки вратата на колата.
-Благодаря! - седна вътре и аз набързо се качих и тръгнахме.
Стигнахме до ресторантчето и сервитьора ни заведе до масата ни. Донесоха букета. Тя се усмихна като го видя. Наляха ни вино и ни сервираха миди.
-Харесва ли ти? -посочих храната.
-Да, но всъщност какъв е повода да ме поканиш?
-Ами... аз... аз съм влюбен в теб Жаки!
Бръкнах в джоба на палтото.Извадих кутийка и я отворих пред нея.
-Ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга?

Двадесет и четвърта глава

Жаклин:
Стоях и гледах ту Роберто, ту пръстена, блестящ в малката кутийка. Надеждата в очите му ме накара да се почувствам зле. Не можех да приема, но и незнаех как да му откажа. Той направи много за мен. Децата ни се обичат. Нямам причина да му отказвам, освен че неговият брат е баща на детето ми. Ако му го кажа, ще разбия сърцето му, а ако приема, всички ще са щастливи, но само аз не. Ще гледам как мъжът, направил ме жена,се жени, има деца, а детето ни ще живее без да го познава. Каква каша!
-Аз... незнам! - опитах се да се измъкна от неловката ситуация.
-Знам, че е малко прибързано, но искам да знаеш, че чувствата ми към теб са искрени!Ще чакам колкото е нужно, стига да знам, че някой ден ще ме обикнеш!
-Ще си помисля, но не ти обещавам нищо!
Ръката му покри моята и на лицето му се появи нежна усмивка. Обвиних съдбата, че ме срещна с Маурисио. Той е единствената пречка да кажа 'да' на Роберто.
Вечеряхме, говорейки си за миналите случки, за децата ни. Беше ми приятно с него, но незнаех дали Лусия ще го приеме. Тя иска да е с баща си, ала аз нямам никакво намерение да се обвързвам с Маурисио.При първа възможност ще говоря с дъщеря ми, за да чуя мнението ѝ относно Роберто. Тя ми е много по-скъпа от другите.
...
След вечерята Роберто ме изпрати до вкъщи. Дойде с мен до входната врата. Може би се надяваше, че ще му позволя да ме целуне, но няма да му дам тази възможност. Прозях се и му пожелах набързо 'лека нощ', после влязох вкъщи. Всички спяха. Събух се и се запътих към стаята на момиченцето ми. Усмихнах се, гледайки я как спи с вдигнати над главата ръце. Хвана ръба на завивката и я повдигнах нагоре, за да я завия добре. Целунах челото ѝ и изгасих нощната лампичка. Трябваше да си лягам.

Утре отново щях да съм на работа. Тръгнах към стаята и изведнъж крушката светна.
-Къде беше цяла вечер?
-Излязох на вечеря!
-С Роберто, ако не се лъжа?
-Да, това проблем ли е?
-Нямаше да е проблем, ако този Роберто не беше чичо на Лусия!
-По-тихо, моля те!
-Жаклин, играеш си с огъня! Един ден този мъж ще научи, че имаш дете от неговия брат и ще те намрази! А Маурисио ще те обвини, че използваш брат му за пари! Ще си съсипеш живота и най-потърпевша ще е внучката ми!
-Знам, не е нужно да ми напомняш! Това беше просто вечеря... вечеря, която няма да се повтори!
Хей, това е новата глава! Благодаря ви, че харесвате историята ми! Обичкам ви! 💔

Двадесет и пета глава

Маурисио:
Отново същата дискотека. Седя на сепарето, а до мен е момичето, което само с поглед плени сърцето ми. Усмивката й излъчваше сладка невинност. Наведох се да я целуна, но тя ме спря и ме бутна назад. Ръката ми се уви около нея и засилих лицето си към нея и си откраднах една малка целувка.Облизах устни и отворих очи, а пред мен стоеше Шаная.
Стреснах се.
Какво беше това? Защо Шаная се появи на мястото на Жаклин? Отново въпроси без отговор. Станах и слязох долу за чаша вода. Всички спяха, дори брат ми.
Налях си чаша вода и я изпих на няколко глътки. Налях си втора чаша и застанах до прозореца. Погледнах през стъклото. Луната беше цяла. Не разбирах много от астрономия, но знаех, че при пълнолуние се получават нарушения в съня.Чудя се дали Жаклин спи?
Това обикновено и в същото време прекрасно момиче събуждаше непознати чувства в мен.Нейните очи имаха шоколадов цвят. Устните й са като ягодки. Бил съм влюбен в нея. Сега чувствата ми постепенно възкръсват. Тя също ме е обичала, сигурен съм, но какво ни е разделило?
...
Събудих се с главоболие. Слязох в кухнята и налях чаша горещо кафе.
-Добро утро, чичо!
-Добро утро, принцесо! Наспа ли се?
-Да! Аам, чичо... може ли да те помоля нещо?
-За всичко, меченце! - щипнах леко бузките й.
-Ще дойдеш ли на турнира по акробатика да ме гледаш? Знам, че с леля сте заети, но...
-Само кажи кога е и ще дойда!
-Обещаваш ли?
-Чесна скаутска!

Лицето ѝ засия от щастие. Прегърна ме силно и сърцето ми се изпълни с умиление. Когато се отдели от мен я попитах:
-А, приятелката ти Луси... тя ще участва ли?
-Да, двете ще изпълняваме номерата!
-А кога ще е турнира?
-Тази събота, в 8 вечерта!
-Ще дойда пиленце! Шаная може да не дойде, но аз ще дойда! - уверих я.
Ще отида! Щом и Луси щеше да участва, значи Жаклин също ще бъде там. Ще я видя отново.
Взех куфарчето си и станах. Глътнах последното кафе и тръгнах.
-Маурисио, почакай! - извика ми Лола. -Искам да те помоля за услуга!
-Слушам те!
-Тук вкъщи имаме всичко, но все пак на мен ми трябват малко лични средства за туй-онуй.
-Колко? - разрових чантата си и изкарах чековата книжка.
-Ами, незнам, аз...
Подписах чека и ѝ го подадох.
-Бързам за клиниката! Напиши сумата тук и дай да го осребрят! Хайде чао!
Излязох от дома си, оставяйки Лола сама с празен чек в ръка, без да подозирам какви неприятности щеше да ми създаде...
Ето я и новата глава! Скоро Маурисио ще си спомни всичко, но нещата ще се объркат.Очаквайте продължението в петък! До скоро!

Двадесет и шеста глава

Шаная:
С Маурисио сме тук вече втора седмица, а още никой не е отворил дума за сватбата ни. Заедно сме повече от година и смятам, че вече е време да озаконим връзката си.Той е вечно зает, брат му пък е луднал по оная слугиня, затова аз като прилежна годеница ще се заема с подготовката за венчавката.
Излязох от стаята си и извиках:
-Ева! - отговор не дойде.
-Ева! - извиках още веднъж, но по-силно за да може слугинята да ме чуе. Без резултат!
-Какви са тези слугини?- питах се докато слизах по стълбите.
-Кажете госпожо! -появи се тя.
-Къде ходиш? Знаеш ли откога те викам?
-Бях на терасата, госпожо!
-Госпожица!- поправих я. -Научи се на обноски! Тъпа селянка!
-Ева не е селянка! Не я обиждай! - чу се гласът на Виктория.
Двете погледнахме към момичето. Ева се изненада от думите й, а аз кипнах от яд.
-Ти не се бъркай!
-А ти не забравяй, в чий дом живееш! - отвърна ми тя.
Незнам дали съм права, но Маурисио ми е разказвал, че племенницата му е културно и възпитано момиче. Някой е настроил малката срещу мен и съм сигурна, че двете слугини са се наговорили.Хвърлих гневен поглед към Ева, а тя се обърна към детето:
-Скъпа, иди си в стаята, аз ще видя какво иска госпожата, тоест госпожицата и ще дойда.
-Редно е "госпожицата"- направи тя кавички във въздуха - да си наеме лична прислуга! Татко затова нае Жаклин, но тя вече напусна, така че...
Виктория хвана Ева за ръката и я поведе към кухнята.Останах шокирана от поведението на Вики. Ами Ева, как може да се възползва от детето, само защото я мързи. Няма да оставя

нещата така. Ще говоря с Роберто да накаже тази гад, за да се научи да работи.
Върнах се в стаята си и взех мобилния от чантата си. Набрах номера на Маурисио, но той така и не ми вдигна.
Нямах друг избор и звъннах в бюрото по труда, за да поискам да ми изпратят някоя прислужница.
-Искам да е на 24-25 години, пъргава и умна и най-важното да е неангажирана.
-Да, госпожо! Още утре ще изпратим момичето! - потвърди гласа от слушалката.
Затворих и се усмихнах подло.
-Ще ви науча аз! - заканих се.
-Всеки, който се заяжда с мен ще съжалява, че се е родил.
Новата глава е тук, както ви обещах. Надявам се да ви е интересно какво ще стане по-нататък! Обичкам ви! 🐓

Двадесет и седма глава

Маурисио:
Прибрах се вкъщи и заварих Шаная да разглежда списание с булчински рокли. От толкова работа и опити да си припомня миналото, бях забравил за годеницата си.
-Добър вечер, скъпа! - поздравих я,заставайки пред огледалото.Тя остави списанието на леглото и се загледа в отражението ми.
-Днес племеницата ти ме обиди! Държа се отвратително с мен пред очите на прислужницата.- каза ми сърдито.
-Първо, Ева не е прислужница, а част от семейството. Тя отгледа Вики.И второ, време е да си наемем домашна помощница!
-Не мога да повярвам, че я защитаваш! - повиши тона си Шаная.
-Тя е още дете, а ти се опитваш да се изкараш по-голямо дете от нея! - казах й със същия висок тон.
Шаная се ядоса и излезе от стаята. Какво очаква да направя? Да се скарам на детето? Не, тя трябва да се научи да бъде зряла, иначе ако имаме дете,тя няма да го иска.
Слязох долу и видях, че масата бе сложена. Поздравих брат си и племеницата си. Кимнах и на Ева и Лола. Седнах и започнах да се храня, но апетитът ми бързо избяга.
-Съвсем скоро този дом ще има нова господарка! - заяви тържествено брат ми.Преглътнах нервно и насочих поглед към него. Вики се усмихваше, гледайки към Ева, а Лола се изпоти.
-Радвам се! - казах студено.
-Вече няма да спя сам и ще пия кафе в невероятната компания на бъдещата ми съпруга.Ева се усмихна и страните й се зачервиха. Нима той има предвид нея? Не, той бе влюбен в Жаклин! А Ева и Вики дори не подозират.
-След турнира по акробалет ще се запознаете с избраницата ми, макар че Маурисио вече знае коя е тя! - погледна към мен.
-Всички я познаваме, няма нужда от тези гатанки!
-Прав си! Чакам само нейното ДА и ще вдигнем сватба.
Станах, взех си якето и излязох. Не мога да слушам повече!

Качих се в колата и тръгнах. След час безцелно шофиране спрях колата в близост до дома на Жаклин. Приближих се и видях няколко момиченца да играят народна топка. Разпознах сред тях малката Лусия. Беше толкова пъргава и игрива, а усмивката й стопляше сърцето ми. Кой нещастник е създал това ангелче и е зарязал него и майка му?
Едно от момичетата изтърва топката и аз я хванах. Луси ме видя и хукна към мен.
-Господин Маурисио! - хвърли се в прегръдките ми. Гушнах я и усетих как мъничкото й сърчице тупкаше от вълнение.
-Може да ми викаш чичо, а не господин! Съгласна ли си?
-Става! Хайде не стой така, ела у дома на гости!
-Не, Луси! Майка ти няма да ме приеме! - опитах да се извиня, защото знаех, че ако брат ми научи за идването ми тук ще вдигне голям скандал. Но Луси не прие отказа ми,хвана ме за ръката и ме поведе към скромната си къща. Най-накрая видях дома на Жаклин. Не бе голям, но беше много красив. Фасадата бе в тъмно оранжево, а прозорците боядисани в кафяв цвят и украсени със саксии с цветя.
Вратата се отвори:
-Луси, хайде прибирай се! - извика Жаклин и се показа навън. Като ме видя да държа дъщеря й за ръка се стресна и издърпа детето от ръцете ми.
-Защо си дошъл пак? - попита ме с неприкрито недоволство.
- Исках да те видя! - успях да кажа, преди тя да влезе с детето.
-Е, видя ме, а сега върви си!

Двадесет и осма глава

Жаклин:
Опитах да затворя вратата,но Маурисио си сложи крака.
-Мамо, защо не пускаш господина? - попита ме дъщеря ми.
Погледнах я и пуснах вратата. Клекнах до нея и се опитах да обясня, но Маурисио ме изпревари.
-Майка ти ми е сърдита, Луси! Затова бих искал да я помоля за извинение.
Обърнах поглед към него и гневът, който бушуваше в мен се изписа на лицето ми.
-Скъпа, иди при баба си! - казах на детето си тя хукна към кухнята. Обърнах се към Маурисио готова да го залея с обиди, но се случи нещо неочаквано. В мига, в който погледа ми се изравни с неговия, той се наведе и допря устните си до моите. Ръцете му се увиха около мен и проклех тялото си затова, че се предаде. Умът ми крещеше отблъсни го, а тялото ми се наслаждаваше на обятията му. Най - накрая събрах сили и го отблъснах.
-Какво си мислиш, че правиш?
- Ние с теб сме били заедно! Сега когато те целунах разбрах, че и ти не си била безразлична към мен. Обичали сме се!
-Не! Това не е вярно! - поклатих глава, опитвайки се да сдържа сълзите си. - Заблуждаваш се!
-Не се заблуждавам, Жаклин! Знам, че сме се срещнали в дискотеката!
Избутах го навън,за да не ни чуе детето. Опитах да му кажа да забрави, но той отново ме изпревари.
-Влюбихме се от пръв поглед, танцувахме. Помня те!
-Не, Маурисио! - сълзите ми преляха от очите ми. -Ако ме помнеше, никога не би посмял да прекрачиш прага на дома ми. Никога!
-Скъпа, знам че тогава бях задник, бях глупак, който не цени това, което има. Сега е различно!
- За теб да, но не и за мен! Ти може да си се променил, но не

можеш да промениш това, което ми причини! - казах му и отворих вратата, за да вляза. Майка ми седеше на масата с Луси. Гледайки лицето на момиченцето ми болката в мен се засили. Засилиха се и сълзите ми.
- Незнам какво съм ти сторил, любима, но знай, че няма да спра докато не разбера! Ще поправя случилото се и...
-Маурисио! - познат глас изкрещя името му. Обърнахме се и видях разгневения поглед на Роберто. С бързи крачки дойде при нас. Изтрих сълзите си, но той вече бе видял, че плача.
-Защо си дошъл тук? Какво искаш от годеницата ми? - изкрещя му в лицето. Луси ме хвана за ръката и със страх ме попита:
-Мамо, ти наистина ли си му годеница? Той... ли е... истинския ми... татко?
Не усетих кога майка ми е дошла при нас. Тя ми кимна да вляза и им каза:
- Жаклин не е нито годеница на Роберто,нито любовница на вас Маурисио. Тя е една отчаяна самотна майка, която вие се опитвате да зарибите.
Вървете си и повече да не съм ви видяла тук!
-Простете госпожо, но аз предложих брак на дъщеря ви!Ще се оженя за нея! - заяде се Роберто.
- Чуй ме, господин Роберто! Момичето ми не е само, има дете, а това дете има баща!
-А къде е той тогава? - изкрещя той и погледна към Маурисио, мислейки си, възможно ли е той да е баща на Луси?!
Здравейте сладури! Днес качих две глави, надявам се да ви харесат!Следващите две глави ще ги кача във вторник! Обичкам ви! 🐞

Двадесет и девета глава

Роберто:
Влязох в колата си и изчаках Маурисио да влезе в своята. Той тръгна пред мен, а аз го последвах.Целият треперех от гняв. Кълна се, че ако беше в моята кола щях да му размажа физиономията. Не отричам, че го мразех. Докато аз учех старателно и помагах на баща си във фирмата, той се шляеше по дискотеки и се друсаше с наркотици. Мразя го и заради това, че се появи точно когато срещнах идеалното за мен момиче. Заради него тя се изнесе. Но защо е дошъл тук при нея? Защо тя плачеше, а той се опитваше да я утеши? Дали пък не са имали връзка?
Какви ги говоря? Брат ми никога не е излизал с нормално момиче. Спеше с разни девойки само за една нощ.За миг се замислих, дали Жаклин не е била една от тези девойки?Ами детето й? Дали той не е баща на детето? Не, няма как да стане! Маурисио винаги се е пазил! Но дори да е спал с нея, едва ли би я забременил! Все пак е бил на 17,макар че тя е била на 15.Не може да бъде!
Паркирах колата си след неговата. Той слезе и аз го последвах.
-Маурисио, трябва да говоря с теб!
Той дори не се обърна. Затичах се след него и хващайки го за ръката го обърнах към себе си.
-Не ме ли чу? - извиках.
-Пусни ме! От този ден нататък ти забранявам да ме следиш! Забранявам ти да ми държиш сметка и да се бъркаш в живота ми! Ясно?
-Откога си толкова самоуверен? Мислиш си, че като си завършил медицина си голяма работа. Аз те извадих от батака, аз те изпратих в чужбина и те уредих да учиш. - крещях в лицето му.
-Какво искаш от мен?-изкрещя и той.
-Стой далеч от Жаклин!
-Или какво? - предизвика ме.
-Маурисио! - изкрещях и вдигнах ръка, но нещо ме спря.

-Татко! - извика момиченцето ми. Сълзите в очите й ме накараха да се засрамя.Вики никога не ме е чувала да крещя или да посягам на някого. Изложих се пред дъщеря си. Оставих Маурисио да влезе вкъщи, а аз седнах на бамбуковия стол в градината. След малко Вики също седна до мен.
-Защо се карате с чичо?
-Не нещо сериозно! - прегърнах я.
-Тогава защо крещеше така?
-Татко ти си изпусна нервите!
Постояхме на чист въздух и се прибрахме вкъщи. Ще се постарая да не се карам с Маурисио, но ще го следя къде ходи.
На сутринта всичко си бе постарому. Закусихме и тръгнах за работа. Днес определено трябва да се видя с Жаклин и да поговоря с нея. Трябва да знам защо брат ми е ходил при нея и какво е имало помежду им. Това, което не очаквах е обаждане от ресторанта. Приятелят ми ме уведоми, че Жаклин е напуснала. Не мога да повярвам! Защо?
Постарах се да приключа с работата и тръгнах към ресторанта. Спрях на паркинга и отидох при другаря си, за да го разпитам подробно какво е станало.
-Дойде тази сутрин и ми заяви че напуска! Щяла да започва работа при майка си!
-Как не се сетих? Майка й! - промърморих нервно.
Мислех си, че е брат ми, но майка й я е убедила да напусне. Но защо Жаклин се съгласява? Тя е вече на двадесет и две и трябва сама да взема решения за живота си. Ако се омъжи за мен ще ограничи достъпа на майка й до нея. За нейно добро.
Благодарих на приятеля ми и напуснах заведението му. Отидох до колата, но спрях и се замислих. Дали да не отида да видя момичетата? Ще видя как е Вики и ще попитам Лусия къде работят майка й и баба й.
Тръгнах към училището и ги забелязах в двора. Имаха час по физкултура. Седнах на пейката и изчаках биенето на звънеца. Не след дълго учителят ги разпусна. Вики дойде при мен, а Луси тръгна към салона.
-Как си, тате? - усмихна се и ме прегърна.
-Добре съм! Като те видях станах още по-добре.
-Ще отивам да се преоблека!
Кимнах и тя отиде към салона.
-Луси!Ела да поговорим!

-Няма да говоря с теб! - тросна се тя.
-Само ще те питам нещо!
-Знам какво ще ме питаш и няма да ти отговоря. Остави майка ми намира.Ти си лош човек и аз не искам да си мъж на мама и мой баща! Разбра ли?
Останах без думи. Малката е същата оса като баба си. Но аз няма да се откажа. Ще използвам връзките си, за да разбера къде работи Елена и ще я убедя, че дъщеря й ще бъде щастлива с мен.
Това е новата глава! Извинявам се, че я качвам толкова късно, но празнувахме Байрям и имах гости. Надявам се да ви хареса продължението. Днес следобед ще кача и другата глава.

Тридесета глава

Жаклин:
Казах на шефа си, че напускам без да му давам много обяснения. Утре ще се проведе турнира по акробалет, в който ще участва Лусия. След това мисля да послушам майка ми и да се преместим в друг град.Дълбоко в себе си много искам да кажа на Маурисио, че имаме дъщеря, но се боя че ще ми отнеме детето.Боя се и от това как ще реагира Луси когато научи, че баща й е бил до нея, а аз не съм й казала.
Върнах се вкъщи и се заех с домакинската работа. Не усетих кога е станало четири часа. Вратата се отвори и през нея влязоха майка ми и Лусия.
Дъщеря ми беше омърлушена. Погледнах към майка ми и тя ми каза:
-Искам да обясниш на оня нахалник, че ти не си му годеница и го накарай да се махне от живота ни!
-Какво е станало, миличка? - попита момичето ми и тя ми отговори:
-Бащата на Вики днес беше в училище!
Нещата започнаха да излизат извън контрол. Добрият и внимателен Роберто се превърна в нагъл преследвач. Що за човек ще ходи в училище да безпокои детето ми.
Вдигнах слушалката на телефона и набрах номера му.
-Какво правиш? - попита ме майка ми.
-Още тази вечер ще сложа край на всичко! - казах й гневно.
Това трябва да приключи и само истината ще го спре. Ще му кажа кой е бащата на дъщеря ми и ще му върна пръстена, който настоя да нося.
-Семейство Виляноева, кого търсите? - разпознах гласа на Ева.
-Ева, аз съм че Жаклин! Би ли повикала Роберто на телефона?
-Роберто, а?Вече не го наричаш господин! Съжалявам, но той спи!
-Ева, спри с тези глупости, знам че не спи! Дай да говоря с него!
- Не, няма! Заради теб вчера господина посегна на брат си.

Остави ни на мира. Спри да звъниш!
-Ева? - чу се гласа на Роберто. След кратко мълчание той взе слушалката на телефона.
- Слушам ви!
-Аз съм Роберто! Трябва да поговорим! - постарах се гласът ми да звучи сериозно.
-Разбира се, кажи кога и къде!
-След час в градинката до спортния клуб!
-Добре мила! Тръгвам веднага!
Затворих и се обърнах към дъщеря си.
-Ще му кажа да ни остави намира и всичко ще се нареди!
-Мамо, ами ако Вики ми се разсърди?
-Няма слънчице! - погалих косите й. -А сега се приготви за утре!
Лицето й засия. Този турнир бе много специален за моята принцеса и искам всичко да мине наред.
Излязох и тръгнах към спирката за автобуса. Успях да го хвана навреме и след около четиридесет минути вече бях в градинката. Седнах на пейката и почаках, оглеждайки се наоколо.
-Добър вечер! - чух гласа му и се обърнах. Кимнах нервно.
-Да седнем да пием по нещо! - предложи той, но аз поклатих отрицателно глава. Изхлузих пръстена и го сложих пред него.
-Не мога да се омъжа за теб! - опитах да бъда спокойна, но не успях. Очите ми се наляха със сълзи.
-Защо Жаки? Проблем ли има? - гледаше ме объркано.
- Ще ти кажа истината! - проплаках аз.
-Слушам те! Сподели ми!
В гърлото ми всякаш бе заседнала буца. Триех сълзите си, а на тяхно място потичаха нови.
-Бях... бях само на петнадесет! Завърших прогимназията и щях да уча в колеж в Барселона. Със съученичките ми излязохме на дискотека. Там... го срещнах!
-Кого? Маурисио ли? - аз кимнах. Усетих че Роберто стана нервен.
-Продължавай!
-Танцувахме, след това той ме покани на сепарето и ме почерпи със сок.Започна да ме опипва и да се опитва да ме целуне. Аз се отдръпнах и отидох в тоалетната. Зави ми се свят.
Роберто разтърка челото си.
-Дрогирал те е!
- Не е само това! - казах и той ме погледна със сериозен поглед.

-Какво искаш да кажеш?
-Той ме отведе в една от стаите в хотела. Нямах сили да се боря с него! Молих го да ме пусне, но... той не го направи.
-Господи! - той стана от пейката и се загледа в дърветата. -Той ли е бащата на Лусия?
-Да! Но моля ви не му казвайте! Казах ви всичко това, за да знаете защо не мога да се омъжа за вас!
-Можете да се омъжиш за мен Жаклин! Дори имаме още една причина да сме заедно. Вики и Луси са братовчедки, като сестри са. И ние можем да сме съпрузи.
- Но цял живот ще живеем под един покрив с Маурисио. Не искам да го виждам!
-Ако това е проблема, нека заминем!
-Не Роберто! Няма да се омъжа за теб, нито пък ще заминем някъде! Намери си друга! Например Ева!
-Какво? Искаш да се оженя за слугинята си?
-А защо не? Млада е,красива е!
Можеш да й дадеш шанс!
-Така значи? Не ме искаш! - засегна се той. -Тогава се спасявай сама!
-Роберто, не ми се сърди!
Той махна с ръка и си тръгна.

Тридесет и първа глава

Маурисио:
Отново бях пред вратата на Хорхе. Стоях и се замислих дали да почукам или да отида в дискотеката и да се опитам да си спомня нещо. Предпочетох първото. След почукването чух гласа му да ми казва да вляза.
-Е, има ли напредък? - попита ме той с любопитство. Свих рамене и казах:
-Очаквах повече...
- Ще ми разкажеш ли какво си спомни?
-Почти нищо! Отново дискотеката, музиката, а ние пиехме!
-Пиели сте? Това е добре! - каза психологът и свали очилата си. - Имаш напредък и то голям!
Изсмях се.
-Хорхе, има нещо, което не съм ти споделил! - казах тъжно, облягайки глава назад. - Моят брат Роберто... е влюбен в Жаклин... и дори й предложи брак.
-Моля? - извика той и се хвана за главата. - И тя какво? Прие ли?
-Незнам. - поклатих глава и погледнах към прозореца.
-Маурисио,имаш моралната ми подкрепа и като лекар, и като приятел. Уверявам те, че с това темпо много скоро ще си спомниш всичко.
Тръгнах си от кабинета тъжен и обезнадежден. Какво ще правя ако Жаклин приеме да се омъжи за брат ми? Ще гледам как той я прави щастлива, а аз ще живея с проклетите спомени от миналото.
Качих се в колата и запалих двигателя. Смесих се с движещите се автомобили докато не наближих ресторанта, в който тя работеше. Искаше ми се да отида да я видя, но телефонът ми иззвъня. Беше Лола. Отбих и спрях, за да говоря с нея.
-Какво има, Лола?
-Бързо, бързо... ела си Маурисио! Шаная припадна! - обясняваше с разтреперен глас.
-Идвам веднага! - затворих и по най-бързия начин тръгнах към

вкъщи. Често съм забелязвал, че Шаная спазва диети и се тегли всеки ден, но това вече излизаше извън контрол. Ако се разболее от анемия ще е много трудно да се излекува. Тя бе маниячка на тема красиво тяло.Качи ли килограм изпада в истерия. Стои цял ден гладна и върти педалите на велоаргометъра с бясна скорост. Време е това да спре. Паркирах и се качих набързо горе. Влязох в стаята и я сварих да лежи. Майка ѝ размахваше ветрило.
-Какво стана? - попитах я и веднага забелязах бледото ѝ лице и напуканите ѝ устни.
-Лошо ми е! - прошепна тя. - Повърнах, причерня ми и паднах.
-Какво си яла?
-Нищо! - поклати глава тя.
-Лола! - обърнах се към майка ѝ - кажи на Ева да приготви омлет!
Тя остави ветрилото и тръгна към вратата. Въпреки отказите на дъщеря ѝ тя слезе долу и след минути се върна с топъл омлет и филия на тостер. Опитах да я помоля, да я нахраня насила, но не се получи. Сетих се да ѝ предложа да отидем във Венеция, ако тя се нахрани и се получи. Шаная изяде всичко като послушно дете. Останах при нея целия следобед. Любихме се и заспахме.
...
Някой ме бутна за ръката.
-Чичо! - буташе ме все по-силно. -Чичо!
Отворих очи и видях притеснения поглед на Виктория.
Погледнах към часовника. Показваше един без пет.
-Какво има? - измънках, търкайки си едното око.
-Татко го няма!
Думите ѝ ме стреснаха.Брат ми никога не е отсъствал без да се обади. Прибирал се е винаги навреме и не е тревожил никого. А и щом Вики е разтревожена, значи положението е зле. Изпратих племенницата си долу и се облякох. Слязох в кухнята, за да разпитам Ева дали знае нещо.
-Той имаше среща с Жаклин! Излезе и оттогава не се е върнал. Да не е катастрофирал или друго... -разплака се тя.
-Звъняхте ли му?
-Да, чичо! Телефонът му е изключен!
-Какво ли е станало? Можеше да звънне, да се обади!
Вратата се отвори с трясък. Всички излязохме от кухнята. В хола стоеше Роберто. Беше мъртво пиян. Кимнах на Ева да направи кафе и Вики отиде с нея.

-Къде беше?- попитах го, а той ме погледна кръвнишки.
-Ти...ти си едно долно копеле! - изкрещя силно и се засили да ме удари, но му хванах ръката. Явно Жаклин му бе отказала. Това донякъде ме зарадва.
-Още сега си събирайте багажа! Ти, кучката ти и майка й!
Посочи към кухнята и видях там да стои Ева.
-Ти също!
-Аз? - попита Ева.
-Да ти! Събирай си парцалите и се умитай.
-Но татко...
-Ти да мълчиш! Повече да не те виждам да дружиш с онова копеле Лусия.
Засилих ръката си и цапнах Роберто. Той се олюля и падна.
-Маурисио, моля те! - спря ме Ева. Ако не беше тя щях да го пребия.

Тридесет и втора глава

Виктория:
Никога не съм виждала татко пиян. Той беше моят ангел-пазител, моят герой, моето всичко.Тази нощ,гледайки го в това състояние се почувствах толкова слаба.
Защо беше всичко това? Защо татко се разкрещя на чичо? Защо каза и на Ева да си тръгне? Тя за какво е виновна?
Усетих как сълзите ми напираха. Утре за мен бе важен ден. С Луси толкова тренирахме за този турнир.Много исках да грабнем златната купа и исках хората, които най- много обичам да са до мен.
Отидох до стаята на Ева и открехнах вратата. Видях как нареждаше дрехите си в един голям кафяв куфар. От време на време бършеше сълзите от лицето си. Не се сдържах и влязох.
-Не си отивай Ева! Моля те!
Когато ме погледна се разплака още повече.
-Много ще ми липсваш, съкровище!
Целуна двете ми ръце и през сълзи каза:
-Ще дойда да те гледам! Обещавам!
Прегърнах я и заплаках с нея. Тя ми беше и майка, и учителка и приятелка през всичките ми години. Не искам да я пусна. Обожавам закуските й, приказките и песните й. Ще ми липсват страшно много.
Прибрах се в стаята си и след дълго въртене заспах. Събудих се и станах да се приготвя. Турнирът започваше в единадесет. Това, което ме изненада бяха още два куфара и сакове с дрехи. Сигурна съм, че бяха на Шаная. Всички щяха да си тръгнат и щях да остана самичка. Запътих се нагоре по стълбитеи поех по коридора, водещ към стаята на татко. Отворих без да чукам и го попитах:
-Доволен ли си? Кажи ми!
Той лежеше и дори не ме погледна.
-Няма ли да кажеш нещо? - попитах го още веднъж, но той не реагира. -Татко!

Погледна ме и протегна ръка да ме погали.
-Съжалявам за снощи, мъниче! Аз пих доста и... не помня много!
Седнах на леглото му.
-Да ти припомня тогава! Ти каза на чичо да се изнесе заедно с леля и баба Лола! Същото каза и на Ева. Рано сутринта Ева напусна къщата, а сега и чичо си тръгва.
-По-добре да си върви! - каза татко и облегна глава на възглавницата.
-Защо?
-Така е най-добре!
-Заради Жаклин ли се скарахте? -попитах с надежда да ми отговори.
-Кой ти каза това? - вдигна глава и ме погледна строго.
-Чух Ева и Мари да си говорят!
-Нищо! Ще си наемем друга помощница и всичко ще се нареди!
-Татко, днес ще се проведе турнира! С Лусия ще играем заедно и искам всичко да мине добре. Не се карай с чичо и Ева, моля те!
-Няма скъпа!
-Благодаря ти!
Хей, това е новата глава. Утре следобед ще кача другата, която ще е много по-дълга и интересна. Лек ден на всички!

Тридесет и трета глава

Роберто:
Влязох в залата, където се очакваше да се проведе турнира и се учудих, че вече се беше напълнила. Огледах се за празни места и след като не намерих се качих на втория етаж. Там за мое щастие местата още не бяха се запълнили. Седнах на втория ред и започнах да оглеждам хората седящи долу. Надявах се да мерна Жаклин, но я нямаше. Дали е закъсняла? Едва ли? Тя е много отговорна майка и не би закъсняла за най-важното събитие за детето си. А и Луси едва ли щеше да й позволи. Докато се оглеждах забелязах Маурисио сред хората. Беше си взел камерата за да снима. В мен се надигна гняв след това, което Жаклин ми сподели. Не мога да повярвам, че този негодник е мой брат.
Осветлението изгасна и наоколо настана мрак. Няколко прожектора осветяваха сцената, привличайки вниманието на присъстващите. Появи се костюмиран младеж.
-Добър ден, уважаеми родители, ученици и гости! Добър ден и на журито!Днес за пета поредна година ще се проведе турнира по акробалет. Наградата за победителите е ваучер за пазаруване на стойност 1000 евро и възможност за участие в регионалните турнири в Мадрид. Време е да дадем възможност на участниците да ни представят това, което са подготвили!
Той се прибра, а на сцената излязоха момиче и момче, които танцуваха валс.А след тях бяха две момиченца.Това бяха моята Вики и Лусия. Хванаха се за ръка, а с другата си ръка образуваха две дъги, които съединявайки се образуваха едно голямо сърце. Разнесе се музиката на Чайковски от "Лебедово езеро".Двете затанцуваха в синхрон, комбинирайки шпагати, салта и сложни фигури, които нормален човек не би могъл да направи. Накрая се появиха и други момиченца, облечени като тях. След края на танца цялата зала избухна в аплодисменти.Вики се оглеждаше тъжна. Изправих се да ме види, а те забелязаха Маурисио и двете започнаха щастливо да му махат. Луси ме забеляза и лицето й

помръкна. Дръпна ръката на Вики и ме посочи с поглед.Вики много се зарадва като ме видя, а Лусия се обърна към брат ми. Той й каза нещо и тя поклати щастливо глава.Маурисио и Лусия се привличаха, без да подозират, че са баща и дъщеря. Но къде е Жаклин?
Момичетата се прибраха и шоуто продължи. Беше ми безинтересно и слязох долу. Попитах една жена накъде са съблекалните и тя ми посочи вратата,на която пише "Изход". Отворих я и видях до нея друга врата. Влязох и се оказах в съблекалня пълна с деца и родители. Една позната физиономия привлече внима ието ми. Ева! Беше дошла,за да помогне на на дъщеря ми. Изглеждаше толкова различна със спуснати коси и елегантна рокля вместо прислужническа униформа. Виктория бе толкова щастлива, че тя е с нея, че аз изпитах вина за това, че я изгоних. Не посмях да я доближа. Не знаех как да я погледна след снощи. Беше ме срам.
Вики ме забеляза и помаха. Ева се обърна към мен, но не реагира. Сякаш сме непознати. С риск да прозвучи глупаво ще си призная, че грижите и вниманието на Ева ми липсват. Тя винаги се е държала добре с мен и аз никога не съм й се каеал. Живеехме като семейство. Но да я направя моя жена? Не, това е ъпсурт!
Сред родителите забелязах Жаклин. Изглеждаше толкова красива, а тази нейна усмивка стопляше сърцето ми. Изведнъж до нея се появи Маурисио. Лусия се хвърли в орегрудките му и му каза "благодаря".Жаклин също му благодари.
-Ще направя две копия и ще ти подаря едното! - каза на Луси и я щипна по бузата. Изпитах болезнена ревност когато видях как брат ми ловко я целуна по бузата и тръгна към мен.
-Роберто! - изненада се изписа на лицето му.
Заобиколих го и отидох при Виктория.
-Браво скъпа! Представи се блестящо! - поздравих я и погледнах към Луси. Едва сега като знаех истината забелязах колко много си приличат двете. Исках или не Луси бе моя племенница. Изпитах чувство за вина, че нарекох това невинно детенце копеле. Усмихнах й се и посегнах да я погаля. Мислено се извиних и си обещах да се погрижа за Жаклин и за нея, без да казвам на брат си. Беше мой дълг като нейн чичо.
Хей, ето я новата глва, както обещах. Довечера ще се опитам

да кача още една глава. В следващите глави огромна сума пари ще изчезнат от банковата сметка на семейството, а виновна ще се окаже Ева. Дали ще я оправдаят или ще влезе в затвора, очаквайте продължение!!! 🐾

Тридесет и четвърта глава

Жаклин:
Гордея се с малката ми принцеса.Стоях и я гледах как двете с Виктория репетират преди да излязат на сцената. Преди мразех Маурисио заради това, че ме забремени, но сега все повече съм му благодарна за нея. Толкова е уверена и настоятелна, по нищо не прилича на мен.
Забелязах как една жена застана до мен. Погледнах бегло и се изненадах да видя Ева в елегантна рокля и спусната коса. В този вид изглеждаше значително по-млада.
-Какво стана снощи? - изстреля набързо въпроса си. Изведнъж всички мисли напуснаха ума ми. Спомних си разговора, който проведох с Роберто и мисълта, че той може да е споделил с всички накара сърцето ми да бие учестено. Стомахът ми се сви от нерви, а ръцете ми стискаха здраво и чантата.
-Ами... нищо! Просто говорихме!
-И какво си говорихте? - обърна се към мен и разгневения й поглед ме накара да се напрегна още повече.
-Аз... обясних му, че не може да се омъжа за него! - казах набързо, за да приключа с разпита.
-Не ми върти номера, интригантке! - изсъска тя. - Заради глупостите ти снощи Роберто се прибра мъртво пиян и изгони брат си, а също и мен. Ти ги настройваш един срещу друг и на всичкото отгоре си говорила и за мен! Какво му каза?
-Нищо не съм говорила за теб!
-Напротив! Ти си една подла лъжкиня! - посочи ме с пръст и се отдели от мен.Не я последвах. Не исках да й споделям нищо,защото знам че ме мрази и ще ми навреди.
За щастие турнирът започна и аз застанах зад завесата, за да наблюдавам отблизо всичко.
Дъщеря ми изпълни танца си по невероятен начин и цялата публика им ръкопляска, включително и аз. Забелязах, че Маурисио снима и това много ме зарадва. Луси искаше да й направя снимки за спомен, но неговата идеябе значително по-

добра. Луси и Вики му помахаха. Дъщеря ми изглеждаше щастлива. Прибраха се и тя ми каза:
-Мамо, видя ли как тацувах?Хореографката ми каза да не гледаме към публиката, а да танцуваме все едно сме сами в залата. Господин Маурисио пък засне танца ни. Ще го помоля да го вземем, за да го покажа на баба.
-Луси, първо се преоблечи, миличка! Ще настинеш!
Тя послуша съвета ми и свали трикото. Започна да се облича, а през това време Маурисио влезе в съблекалнята. Поздрави Виктория, а после дойде и при нас.
-Справи се чудесно, фъстъче! - щипна я леко по бузката. -Заснех всичко.Ще направя две копия и ще дам едното на вас.
-Много, много благодаря! - зарадва се Луси.
-Аз също ти благодаря! - казах, а той се усмихна. Обърнах се към Луси и усетих устните му върху бузата си. Ще излъжа, ако кажа, че не ми стана приятно. Почувствах се гузна от това, че криех истината от него, но ме е страх от реакцията му. Той е богат и има много връзки и може да вземе Лусия, за да й даде повече удобства.
-Роберто! - чух да казва и се обърнах да го видя.Той го заобиколи и отиде до дъщеря си, за да я поздрави. Луси го гледаше сърдито, а после се обърна към мен:
-Аз съм готова!
Роберто се обърна и се усмихна на дъщеря ми. Погали я по косата и това явно подразни Ева, защото тя напусна съблекалнята.
-Щом сте готови да тръгваме! Ще ви заведа на сладкарница!
-Не може! - поклати глава Лусия, а Виктория допълни:
-Трябва да изчакаме да свърши турнира и да обявят победителите!
-А да! Забравих! Тогава да идем на втория етаж! Там има повече свободни места. Излязохме от съблекалнята и тръгнахме към стълбите за втория етаж.
-Трябва да поговорим! - казах.
-За?
-За това, което е станало снощи!
-Вики ти е казала!
-Не, Ева ми го каза! Изгонил си я, защо?Аз нищо лошо не съм ти казала за нея!
Децата влязоха вътре и аз останах с Роберто в коридора.

-Съжалявам! Наистина! Аз бях много ядосан на брат си, заради това, което е направил. Изгоних и него и жена му, заедно с майка им и новата им слугиня Марта. Не трябваше да гоня Ева, тя няма вина, аз... бях пиян и...
-Всичко е наред! Ще й се извиниш, но моля те не казвай на Маурисио, че Лусия е негова дъщеря!
-Никога! Аз искрено се надявам да приемеш предложението ми за брак. Моля те, помисли. Аз ще подсигуря и двете деца и ще те взема да работиш с мен във фирмата.
-Бих приела Роберто, но не мога да те обикна. За мен единствена е само Лусия. А ти си й чичо!
-Въпреки това те обичам! - той уви ръцете си около талията ми и се наведе да ме целуне.
-Мамо! - гласът на Лусия го спря.Той ме пусна и влезе вътре.
-Не си му отказала! - натъжи се Лусия. -Излъга ме!
-Луси, миличка! - опитах да я успокоя.
-Не искам той да ми бъде баща!Той е лош!
-Не говори така скъпа!
-Къде е моят баща? Искам да дойде, искам да бъда с него,а не с бащата на Виктория.
-Но той е мъртъв!
-Лъжеш! - разплака се Луси. Прегърнах я и заплаках с нея.

Тридесет и пета глава

Лусия:
Това бе един от най-важните дни в живота ми. Всички бяха дошли, за да гледат децата си. Аз бях само с мама. Баба беше на работа и не можеше да отсъства. Много ми се искаше и баща ми да беше тук. Да се гордее с мен. Сега когато този гадняр Роберто започна да ае навърта около мама изпитвах още по-голямо желание татко да се появи.
Не го харесвах. Повече ми допадаше неговият брат Маурисио. Той е готин, забавен к с мама много си подхождат. Видях как я целуна по бузата. На мама й харесваше, макар да се опитваше да го скрие. Ако не беше оная с големите устни, сигурна съм че Маурисио щеше да предложи на мама.
След като се облякохме се качихме горе, за да може да гледаме танца на Сара и Лупе. Мама и Роберто останаха отвън,за да говорят. Забавиха се и излязох да видя какво правят. Това, на което се натъкнах ме накара да намразя още повече този Роберто. Беше прегърнал мама и се канеше да я целуне. Извиках й, а той недоволно влезе вътре.
Излъгала ме е. Отново. Не му бе отказала. Опитваше се да ми обясява, колко е добър. Но не исках да я слушам. Мразех го. Искам си моят баща. Онзи, който ме е създал. Не вярвам на думите на майка ми, че той е мъртъв. Жив е! Разбрах го в мига, когато тя ме водеше на гробището. Занесохме цветя на един гроб,на някой си Хуан, а след време когато отидохме отново,тя ме заведе на друг гроб, на някой си Матей. Разбрах, че ме лъже и й се сърдих, но от друга страна се радвах, защото това доказва, че той не е мъртъв. Ах тате, къде си?
Седнах на стълбите да си излея мъката. Мама се разплака заедно с мен.
-Не плачи, Луси! Моля те!
Опитах да спра, но мисълта, че трябва да влезем вътре и да седна до него, ме караше да се разстройвам отново.
-Какво има? Защо плачете? - гласът на Маурисио ме накара да

вдигна глава. Станах и се хвърлих в прегръдката му, а мама ми подаде ръка, за да ме отведе вътре.
-Хайде Луси!
Поклатих отрицателно глава. Мам ме изгледа строго.
-Лусия! Ела с мен!
-Не я насилвай! Нека си почине от силната музика!
Клекна до мен и ми каза:
-Дадох картата памет, за да копират филма на два диска. Единият ще ти го подаря!
-Суперско! - извиках и ехото се разнесе из коридора. Прегърнах го, а мама се просълзи.
-Хайде, да влизаме вече! - подаде ми отново ръка.
-Ще дойда, ако и чичо Маурисио дойде с нас!
-Ще дойда!
Влязохме заедно вътре и се настанихме на първите редове. Роберто като видя Маурисио се разгневи. Вики се уплаши и аз на мига съжалих, че го повиках.
-Махай се оттук! - каза заплашително Роберто. Мама застана до него и се опита да го успокои. Той я прегърна, а аз за да му направя напук седнах до Маурисио. Вики ме последва и дойде при нас.
След около час започнаха да оценяват участниците. Ние получихме десет точки, също както Лупе и Сара и още две двойки. После включиха бравометъра, за да измерят аплодисментите и... избраха нас. Еуфорията беше голяма. Вики се разпищя и заскача, Маурисио ме вдигна във въздуха и ме завъртя.
-Моля победителките да дойдат на сцената, за да си получат наградата, която ще бъде връчена от Карлос Наваро, старши треньор на столичния клуб по спортни танци!
Двете с Вики хукнахме надолу. Мама ни последва. Промушихме се сред тълпата и се качихме на сцената. Аплодисментите отново изпълниха залата, а един як спортист с прошарена коса ни връчи една статуетка.
-Честито момичета! Няколко думи... -той ни даде микрофона.Вики го взе първа.
-Искам да благодаря на татко ми и най-вече на моята втора майка... Ева. Тя бе до мен винаги. Насърчаваше ме и ми бе най-голямата упора. Посвещавам победата си на нея! Обичам те, Ева! Забелязах, че сред публиката стоеше една жена, която

приличаше на Ева. Тя се разстрои от думите на Вики. Взех микрофона и казах:
-Искам да посветя тази награда на моята майка, която е винаги до мен. Искам пред всички да кажа "Обичам те много, маменце! "- тя се просълзи.
Дадоха ни наградата и си направихме снимки с всички. Учителката ни каза, че ще пишат за нас във вестниците и ще ни дават по телевизията. Слде всичките снимки, които направихме отидох при мама. Видях, че говореше с онзи треньор от Мадрид.
-Поздравления! - каза той и напомни на мама. -Помислете си!

Тридесет и шеста глава

Шаная:
Сутрешното гадене, световъртежа и умората продължаваха цяла седмица. Крайно време беше да отида на лекар и да си направя изследвания.
Освежих се и отворих гардероба си. Нямах тоалет за ходене при лекар затова облякох ленена рокля, изплетена на една кука и я комбинирах със плетено наметало. Тръгнах към вратата и тя се отвори пред мен.
-Къде така? - попита майка ми, влизайки без да я каня.
-Излизам!
Тя извади от джоба си нещо, което приличаше на многоцветен химикал. Подаде ми го и каза:
-Това е тест за бременност! Влез в банята и го направи!
Стоях и гледах теста. Нима съм бременна?
-Хайде! - подкани ме тя.
Взех го с трепереща ръце и тръгнах към банята. Краката ми също се разтрепериха. Ами ако теста покаже че съм бременна, какво ще правя? Целия този труд, всички пари за липосукция на бедрата и ханша, за силиконовите импланти в гърдите и устните ми... Всичко ще отиде на вятъра. Въздъхнах нервно и направих теста. Оставих го в банята и излязох, молейки се да е отрицателен. Дано, защото ако се окажа бременна, ще се наложи да го махна.
Обикалях стаята, чакайки да минат пет минути. Тези пет минути ми се сториха като пет месеца. Не издържах и отидох в банята, за да видя теста. Отворих капачето и под него се бяха изписали две чертички. Стиснах ченето си от яд. По лицето ми потекоха сълзи. Колко съм глупава? Трябваше да си сложа спирала или диафрагма. Сега нямаше да съм в това положение.
-Е, какъв е резултата? - попита майка ми.
- Отрицателен! - казах и хвърлих теста в коша за боклук. Това, което не очаквах е, че майка ми се наведе и го взе. Отвори капачето и ме погледна изпод веждите си.

-Положителен е! Не си ли доволна?
-Това бебе няма да се роди! - заявих твърдо.
-Слушай какво, празноглавке! Това бебе е твоят шанс да се омъжиш за доктора. А ако излезе момче, ще наследи и фирмата на Роберто Виляноева. Разбираш ли?
-Не, не разбирам! Аз съм успешна манекенка с много пари и слава. Не ми трябва да си съсипвам кариерата и тялото, за да стана майка.Така сме си добре!
-А когато остареш, мойто момиче? Кой ще те гледа?
-Оф мамо, стига! - извадих телефона си.
-На кого ще звъниш?
-Ще запиша час за аборт!
-Не, няма!
-Майко не ми се бъркай! - извиках и набрах номера на бюрото за справки. Почукването на вратата прекъсна спора ни. Сигурно е Маурисио, забравил е някой документ и... Когато отворих вратата онемях. Роберто! Изглеждаше бесен. Нахлу в стаята ни, а аз се учудих как портиера го е пуснал.
-Маурисио го няма!
-Знам! Идвам при вас!
-И... каква е причината?
-Не се прави на ударена Шаная! Тази сутрин от банката ми се обадиха, за да ми съобщят, че от сметката на семейството ни са изтеглени 250 000 евро.
-Моля?- извиках аз. -И мислиш, че съм ги взела аз?
-Или ти, или майка ти?
-Как смееш?
-Смея, защото на чека стои подписа на Маурисио. Една от вас двете е изтеглила парите.
Ядосах се и отидох до чекмеджето взех папката с документи и я дадох на Роберто.
-Това е банковта ми сметка! Както сам виждаш аз постоянно получавам хонорари от фотосесии, участия в реклами и дефиниране по модни ревюта. Погледнах към майка ми и казах:
-Имам достатъчно пари да се издържам!
-Тогава кой може да ги е взел?
-Ева! - обади се майка ми.
- Глупости! Парите са изтеглени вчера, а Ева беше с нас на турнира!
-Може да ги е изтеглила следобяд! - предположих.

Роберто се позачуди, но отказа да приеме.
-Ще сигнализирам в полицията! Нека заловят извършителя! Извинете ме!
Изпратих го и заключих вратата. Обърнах се и видях майка ми разтреперена да си сипва уиски.
-Ти си била! - посочих я с пръст. - Пак си започнала да играеш на покер!
-Не, Шани! Аз... имах стар дълг и... трябваше да го платя!
-Чудесно, а сега като те арестуват не ме карай да ти помагам!
-Моля те Шани! Аз съм ти майка! Отгледах те, изучих те...
-Добре, добре! Не започвай пак! Ще звънна на Марта и ще я помоля за услуга!
Хей, това е новата глава. Надявам се да ви хареса. Ще се опитам да кача довечера, ако не ще кача утре сутринта. До скоро! ☕

Тридесет и седма глава

Маурисио:
Влязох във фотостудиото, където бях оставил картата. Платих и жената ми подаде двата диска и картата.На единия диск пишеше Лусия, а на другия - Виктория. Това, което ми предстоеше ме накара да се усмихна. Дискът, който бях обещал на Луси бе възможност да се видя отново с Жаклин.Тя бе обсебила ума и сърцето ми дотолкова,че когато се любя с Шаная, затварям очи и си представям, че тя е Жаклин. Обичам я, макар да знам, че съвсем скоро ще трябва да се оженя. Искаше ми се да приключа скучната си връзка с тази безотговорна манекенка, но нямах причина да го направя.Тя е известна и не искам да се изкара жертва, а мен да ме оплюят.
Паркирах колата пред дома на Жаклин и малката ме видя от прозореца и дотърча навън. Прегърна ме и аз увих ръце около нея в една топла прегръдка.
-Нося ти подаръка, принцесо! - подадох ѝ диска, а тя се обърна към майка си.
-Да го пуснем!
-Луси, господинът има работа!
Тя погледна към мен с надеждата да приема да гледаме записа заедно.
-Е, може да го гледам... замалко!
Детето се зарадва и заедно влязохме вътре. Седнахме на канапето пред телевизора и Луси бутна диска в DVD-то. Жаклин отиде в кухнята и аз я последвах.
-Да ти помогна! - предложих, но тя отказа.
-Приела си предложението на брат ми! Защо Жаклин? Искаш да ме накажеш ли?
Тя се обърна към мен.
-Не наказвам никого! Просто дълго време бях сама, пък и двете ни деца се обичат...
-Но ти не го обичаш! - казах аз убеден в своята правота.
-Напротив!

Доближих се до нея и обърнах лицето й към своето. Очите ми се загледаха в кафевите ириси на очите й. Доближих се и усетих дъха й.Ръцете ми я обгърнаха. Устните ми едва докосваха нейните. Затворих очи готов да я целуна, когато чух гласа й.
-Моля те недей! Не го прави!
В съзнанието ми изплува спомен, в който аз лежах върху Жаклин. Тя ме молеше да не го правя. Отворих очи и се загледах в нейните. Ужасих се от това, което се случи току-що. Истина ли беше или съзнанието ми си правеше шеги. Нима е възможно аз да съм я изнасилил. Не! Не може да бъде! Не го приемам! Аз не съм насилник!
-Какво ти е? - попита ме тя, а аз дори не смеех да й отговоря. Излязох по най-бързия начин от дома й и се качих в колата. Запалих двигателя и натиснах газта.Спрях пред дискотеката и влязох вътре. Припомних си първия сън, после втория сън. Погледнах към вратата до бара. Преди винаги водех момичетата там, за да се забавлявам с тях.
-Здрасти! - охили ми се мръсникът, който продаваше наркотици.
-Стаите свободни ли са?
-Ъхъ! И момичетата също!
-Ще вляза сам! - предупредих го и му бутнах пари в джоба. Качих се по стълбичките. Изглеждаха ми толкова познати. Изкачих и последното стъпало. Пред мен имаше три врати. Отворих едната, но не беше тя. Отворих втората и си спомних. Доведох я на ръце. Беше отпусната и не можеше да се бори. Изпитах погнуса от себе си. Сълзите бликнаха от очите ми, спомняйки си какво удоволствие изпитвах като я слушах как ме моли да я пусна. Доближих се до леглото. Седнах и затворих очи. Спомних си всичко. Как я съблякох и я обсипах с целувка докато тя плачеше.Как се настаних над нея и я превърнах в жена. Не си давах сметка какво й причинявам. Тя бе поредната ми играчка и единствената, която си позволих да изнасиля. Беше толкова незначително за мен, че дори съм го забравил. Мамка му, какъв подлец съм! Заслужавам да ме мрази. Заслужавам да не ми прости. И ако наистина брат ми ще я направи щастлива, аз ще се върна в Щутгард и ще остана там завинаги.
Влязох в банята и се измих. Слязох долу и набрах номера на приятелят ми Хорхе.
Включи се секретарят му. Явно имаше сеанс.
-Хорхе, аз съм Маурисио! Обадих се, за да ти кажа, че вече си

спомних всичко. Съсипан съм. Имам нужда от приятелски съвет. Моля те, обади ми се като чуеш съобщението ми.Чао!
Излязох и се прибрах в общежитието. Шаная ме посрещна с още една неприятност. Брат ми е идвал да ги разпитва.
-От сметката му изчезнали 250 000 евро! Ева го е обрала!
-Какви ги дрънкаш? Ева е най- честния човек, когото познавам! Тя не взимаше дори центовете, които случайно са падали от джоба ми. Не може да я обвини! Ще говоря с него! Кажи ми ти как си?
- Добре съм!
-Радвам се! Аз ще си лягам! Уморен съм! - измъкнах се и легнах в спалнята.
-Прости ми, Жаклин! Не заслужавам, но моля те да ми простиш!
Ето я и новата глава! Надявам се да ви хареса! Жаклин и Маурисио ще се откажат един от друг, но съдбата ще ги събере отново. Как, ще разберете по-нататък. Лека нощ! ☺

Тридесет и осма глава

Роберто:
Не мога да повярвам Ева да е направила подобно нещо. Тя е с нас откакто се оженихме с покойната ми жена. Тя отгледа дъщеря ми като свое дете. И макар да я бях изгонил, тя все пак дойде, за да види спектакъла, в който участваше дъщеря ми. Не е била тя, сигурен съм.
Спрях пред полицейското управление, за да подам сигнал. Никога не съм си представял, че един ден ще изпадна в такова неловко положение. Седнах на бюрото пред инспектора и му разказах, каквото знам.
-Благодарим ви за показанията, господине! Ще се погрижим виновника да бъде хванат и наказан! - каза ми полицая.
-Искам да ви помоля само за едно! Нека разследването бъде тайно! Не го известявайте в медиите!
-Както кажете!
Излязох и тръгнах към колата си. Много бях притеснен и имах нужда да видя Жаклин. Тя най-вероятно е сама вкъщи. Майка й е на работа, а детето е на училище. Запалих двигателя и се отправих към квартала й.
Спрях пред дома й и почуках. Вратата се отвори и видях сладката ми годеница в готварска престилка.
-Здравей!
-Здравей, влез! - отмести се, за да мина. Домът й ухаеше прекрасно. Стомахът ми напомни, че днес не съм закусвал.
-Готвиш! - усмихнах й се. Тя кимна и влезе в малката пъстра кухничка. Вътре ухаеше на печено месо и кекс. Топлината ме накара да сваля якето си. Метнах го на стола и седнах.
- Изглеждаш ми притеснен! Случило ли се е нещо?
-Да. - казах и разтърках слепоочията си. - Вчера ми се обадиха от банката, за да ме уведомят, че голям сума пари са били изтеглени, чрез чек. На него е фигурирал подписа на Маурисио.
-А... ти... говори ли...с него?
-Не искам дори да го виждам! - изръмжах гневно.

-Съжалявам! Не трябваше да ти казвам! - седна до мен и лицето й помръкна.
- Ти нямаш вина! Нито пък Лусия! Вината е изцяло негова!
-Моля те да не говорим за това! - стана и започна да нарежда чашите върху стелажа. Станах и се доближих до нея.
-Това е минало и аз ще те накарам да го забравиш! - хванах ръката й и я обърнах към себе си. -Ще бъда баща на Лусия и твой съпруг!
Преди да докосна устните й тя рязко ме отблъсна и се обърна с гръб.
-Моля те! Позволи ми да те целуна! - доближих се до врата й.
- Роберто, искам да сме наясно! Ще се омъжа за теб, но не очаквай от мен любов, страст или друго дете! След сватбата просто ще заживеем заедно. Като приятели!
-Като приятели? Но защо?
-Защото ти си чичо на дъщеря ми,пък и аз не мога вече да обичам. Опитах веднъж да бъда с един много приятен мъж и... - тя се просълзи.
-С мен няма да е така! Обещавам ти! - прегърнах я,за да я успокоя.
...
След разговора с Жаклин се прибрах вкъщи и се изненадах като заварих Маурисио в хола.
-Ти? - гневът в мен пламна. - Какво търсиш тук?
-Дойдох да поговорим!
Отворих вратата и изкрещях:
-Напусни веднага!
-Ще напусна и дома ти и живота ти! Но чак след като ме изслушаш!
Когато чух, че ще напусне и дома ми и живота ми останах като гръмнат. Какво ли иска да ми каже. Реших този път да преглътна яда си и да чуя какво ще ми каже. Седнах на фотьойла до канапето, на което седеше той и казах:
-Слушам те! И моля те бъди кратък!
Той стана и се обърна към стената. Наведе глава и каза тихо:
-Спомних си всичко!
Думите му ме накараха да настръхна. Той помни Жаклин и това, че е спал с нея.
-Спомних си как упоих Жаклин и най- безчувствено я насилих. - замълча за малко и продължи. - Помня всичко и повярвай ми...

срамувам се от себе си.
Той се обърна и видях сълзите в очите му. Държеше се да не заплаче, но сълзите му се стичаха по скулите.
-Тя беше неопетнена, а аз... аз я очерних!
Върна се на канапето.
-Братко! Прости ми за това, че я задявах. Аз скоро ще се оженя и ще заминем обратно за Щутгард. Обещавам ти, че повече няма да ме видиш! Ожени се за Жаклин и я направи щастлива. Защото аз неможах!
Стана и си тръгна. От всичко, което чух, разбрах че Маурисио помни всичко, но не знае, че Жаклин е родила дете от него. Поне не го спомена. Това за мен беше добре. След като се ожени и замине, двамата с Жаклин ще заживеем щастливо.
Телефонът звънна. Вдигнах и от слушалката дойде глас:
-Хеанахме крадеца!
Хей, здравейте! Реших да ви изненадам като качих главата ден по-рано, защото имах повече време. Ако мога довечера ще кача и следващата глава. Чао! 🐦

Тридесет и девета глава

Маурисио:
Влязох в колата и се облегнах на седалката. Не смеех дори да се погледна в огледалото. Аз съм един кучи син.Наркоман, насилник и безделник. Чувствах онази същата празнота, която изпитвах, постъпвайки в клиниката за наркозависими. Единственото спасение в този момент беше една доза екстази. Само една доза и...
Телефонът прекъсна мислите ми. Измъкнах го от чантата си и видях на дисплея ието на моят най-добър приятел. Хорхе!
-Маурисио, къде си? Изслушах съобщението ти и веднага звънnах!
-Пред нас съм!
-Добре, стой там! Аз идвам!
-Не Хорхе! Нека се видим на кея!
-Ами... добре! След десетина минути съм там! Чакай ме и моля те не върши глупости!
Затворих и въздъхнах. Запалих двигателя и тръгнах към рибарския пристан. Нощта се спускаше бавно. Колкото по-тъмно ставаше, толкова по-ясни изглеждаха звездите.
Оставих колата на паркинга и се запътих към кея. Загледах се във вълните, които се забиваха в стената под мен.
-Не ми казвай, че мислиш да скочиш! - пошегува се Хорхе и ми подаде бутилка студена бира. Седнах и отпих от газираната напитка.
-Спомних си всичко, Хорхе!
-Какво по-точно си спомни?
-Аз съм насилник! Изнасилих едно петнадесет годишно момиче!
-Маурисио! Ти да не си надрусан?
-Не! Говоря сериозно! За мен е било толкова незначително, че дори съм го забравил. А тя като ме видя,веднага ме позна. Уплаши се и избяга. Мрази ме и с право.
-Не мога да повярвам! Мислех, че сте били гаджета и се е намесил трети човек, а то какво се оказа. - възмути се Хорхе.

-Не мога да променя миналото, но мога да променя настоящето!
-Какво имаш предвид?
-Мисля да замина! Но след като се оженя! - отговорих и изпих остатъка от бирата.
-Моят съвет е да поговориш с момичето! Извини й се и ще видиш колко ще ти олекне!
-Де да беше толкова просто! Аз изпитвам силни чувства към нея. Мисълта, че ще се омъжи за брат ми ме побърква! Не мога да остана тук и да ги гледам колко са щастливи! Ще замина!
-Ти си знаеш! Между другото, не си ли спомни нещо друго освен, че сте били заедно?
-Не! Засега не!
Хорхе стана и аз го последвах.
-Благодаря ти, че ме изслуша!
-Аз ти благодаря! За доверието! И пак си помисли! Мисля, че пропускаш нещо!
-Какво например?
-Помисли и може да се сетиш!
Мразя тези негови тактики. Когато водеше сеансите ми все ми поставяше такива загадки и ме оставяше да размишлявам. Сега също бе забелязал нещо и ме кара да помисля внимателно.
Върнах се в колата и се замислих. Какво пропускам?
Неусетно съм заспал.
-Моля те, недей! Не го прави! - едва шепнеше тя. Толкова бе секси, че дори шепотът й ме възбуждаше.
Откопчах сутиена й и го свалих. Тя стисна очи и от ъгълчетата им текнаха сълзи. Погалих гърдите й и слязох надолу към бикините й. Благодарение на тези хапове можех да я докосвам където и както си поискам. Изхлузих бельото й и не се сдържах. Вдигнах панталона си от земята и бръкнах в джоба.
-Мамка му! Нямам презерватив! Но... няма да те изпусна русалке! Настаних се върху нея и проникнах надълбоко. Целувах я по врата, а ръцете ми галеха всяки кътче на тялото й. Движих се бавно, наслаждавайки се на момента, защото когато ефекта от хапчето мине след шест часа, тя ще ми издере лицето. Гледах я как затвори очи и сякаш й харесваше. Но както всяко друго нещо и това си имаше край. Свърших и се отпуснах до нея. Жалко, че не можехме да се запознаем. Беше много красива и сигурно името й е красиво.
Някой почука и се стреснах. Беше пазача на паркинга. Свалих

стъклото и попитах:
-Какъв е проблема?
-Ако стоите час е безплатно, но ако мислите да спите тук, ще трябва да платите.
-Извинете,задрямал съм! Колко ви дължа?
Мъжът каза една сума и аз му платих. Запалих двигателя и потеглих към общежитието. Телефонът ми иззвъня. На дисплея се изписа частен номер.
-Маурисио Виляноева на телефона!
-Господине аз съм, Ева! Моля ви елате в управлението! Арестуваха ме!
-Какво? - извиках аз.
-Моля ви побързайте, като дойдете ще ви обясня!
Набих спирачките и гумите изсвистяха. Завъртях волана и потеглих с бясна скорост към участъка. Как са могли да я арестуват? Тя е невинна! Ако случаят отиде на съд ще извикам адвокат Хулио Хименес да поеме случая й. Няма да оставя нещата така!
Здравейте отново! Ето я и следващата глава. Надявам се да ви хареса! 🐾

Четиридесета глава

Роберто:
Оставих слушалката на мястото си и се качих горе. Влязох в стаята на Вики и казах набързо:
-Скъпа, облечи се и си вземи нещата за утре!
-Но защо? Станало ли е нещо? - учуди се тя, но аз нямах време да се разправям с нея.
-Хайде, бързичко!
Тя взе униформата си и ученическата чанта и тръгна след мен. Взех чантата й и изгасих навсякъде. Влязохме в колата и потеглихме.
-Поне ми кажи къде ще ходим?
-Водя те при Жаклин и Лусия! Не се ли радваш?
-Радвам се татко, но имам чувството, че криеш нещо от мен!
-Нищо не крия! Имам работа във фирмата!
-Във фирмата? По това време?
-Вики престани! - извиках и тя млъкна. -Извинявай!
След минути спрях пред дома на Жаклин. Почуках и ми отвори Лусия. Намръщи се като ме видя. Зад нея се появи Жаклин. Като ни видя на лицето й се изписа тревога.
-Моля те, нека остане тази вечер тук! - казах и подканих Вики да влезе. Луси я хвана за ръка и я поведе вътре.
-Добре, но какво се е случило?
-Открили са кой е взел парите!
Отивам в участъка, не споменавай нищо пред Виктория!
-Бъди спокоен!
Върнах се в колата и потеглих. Спрях пред същото управление, в което бях сутринта. Влязох и един от полицаите ме извика. Влязохме в кабинета и затвори вратата. Седнах на кожения стол, а той седна зад бюрото пред мен.
-Познавате ли лицето Ева Гонзалес?
Въпросът му ме накара да настръхна. Обърна монитора към мен и каза:
-Разполагаме със запис от охранителните камери. Жена с розов

шал и очила дава чека и сяда да чака. По-късно й дават карта на нейна сметка и тя се подписва. Странното е, че документите ги няма. Сметката на Ева Гонзалес е празна. Постъпвали са само парите от заплатата й. Тя твърдеше, че е невинна, но разследващите намериха същите очила и шал в коша й за боклук.Тя се кълне, че е невинна и не знае за никакви пари!
Изслушах внимателно инспектира и казах:
-Ева е мой дългогодишен служител! Има опърничав характер, но е добър човек. Не мога да повярвам, че тя е способна на това!
-В повечето случаи, най-големите врагове на човека се оказват хората от обкръжението му. Тя сподели, че сте я уволнили преди два дни и тя си е тръгнала.Вашият брат също си е тръгнал в същия ден. Възможно ли е да се опитат да ви навредят?
Замислих се над думите му. Човек не винаги е такъв за какъвто го мислиш.Моят брат беше наркоман и женкар, а се оказа че е насилил непълнолетно момиче. Защо не и Ева да не е имала двойствен живот. Може би затова не бе доволна, че Жаклин дойде да живее с нас. Навярно се е бояла да не я разкрия.
-Честно казано незнам! - отговорих. -А тя къде е?
-В ареста е! Ще говорите ли с нея?
-Да!
-Последвайте ме!
Станах и тръгнах след него. Слязохме по стълбите в подземието. Стигнахме до голяма метална врата.Той дръпна резето и отвори. Влязох и видях две килии.В едната имаше двама пияни, а в другата беше Ева. Стоеше свита в ъгъла, а лицето й бе потъмняло от мъка. Като ме видя стана и се хвана за решетките.
-Господин Роберто, моля ви измъкнете ме оттук!
Доближих се до нея и се загледах в очите й. Знаех, че е невинна, но част от мен все още се съмняваше. Реших да я изпитам,като се престоря, че не й вярвам.
-Защо го направи, Ева?
-Но нали не мислите, че аз съм ви обрала?Никога не бих го направила!
-Къде скри парите? - продължих да я изтезавам. Тя се свлече на пода и се разплака.
-Невинна съм!... Кълна се!
Нямаше съмнение, че тя е невинна. Познавам я добре и съм убеден, че някой от фирмата се опитва да ме разори. Искам или не трябва да разпитам Маурисио на кого е дал чека.

Излязох без да кажа нищо. Ева ме молеше да не я изоставям, но не се обърнах. Помолих полицая да огледат по-обстойно мястото и ако трябва да разширят периметъра. Поисках да говоря с капитана по този случай. Целта на разговора ми беше да разследва хората, които работят във фирмата ми и дали може да освободи Ева под гаранция.Водихме разговор близо час и стигнахме до решението да разследват фирмата, а аз да намеря адвокат за Ева. Излязох от кабинета и видях Маурисио. Явно са го извикали за показания. Той ме видя и се ядоса.
-Що за човек си ти? Ева е обвинена в измама, а ти вместо да я защитиш сътрудничиш на полицията!
-Я по-спокойно! Говорих с началника и той прие да пусне Ева под гаранция. Ще звънна на г-н Хименес...
-Не е нужно! Аз вече му звъннах!
-А теб кой те извика?
-Ева ми се обади! И аз ще се погрижа тя още утре да си отиде вкъщи. Натопили са я!
-На кого даде чека тогава?
-Дал съм много чекове... - спря и се замисли.
-Какво, пак ли не си спомняш?
Той не обърна внимание на думите ми и отиде при разследващия полицай. Вече започнах да го подозирам.
Хей, ето я новата глава!
Скоро Роберто и Жаклин ще обявят датата на сватбата си, но един инцидент ще преобърне всичко наопаки и ще се разкрият много истини. 💕❤️💗💕💖💗💞💞💗
Следващата глава я качвам утре следобед! Чао!

Четиридесет и първа глава

Шаная:
Събудих се от неприятното усещане в стомаха си. Затичах се към тоалетната и едва стигнах до нея. Стоях надвесена и се давех няколко минути докато усетя облекчение. Измих се и се върнах в стаята. Едва тогава забелязах, че Маурисио го няма. Не се бе прибрал тая нощ. Доколкото знам снощи нямаше дежурство. Трябваше да се прибере. Взех телефона и набрах номера му.
-Къде си?
-Имам малко работа!
-Каква е тая работа та цяла нощ да не можеш да я свършиш? - развиках му се.
-Я по-спокойно!
-Къде си?
-В управлението! - сърцето ми се преобърна. - Ева е обвинена в кражба! Пуснаха я под гаранция и започва повторно разследване на мястото, където са открити уликите.
-Защо се занимаваш с проблемите на брат ти? Той ни изгони,забрави ли?
-Изгонил или не той е мой брат, фирмата е създадена от дядо ми и баща ми. Защо да не се интересувам?
- Добре, добре!Обади ми се като свършиш!
Затворих и хвърлих телефона на леглото. Застанах пред огледалото и сресвайки косата си мислено си съставих план за деня. На първо място трябваше да се отърва от това в корема си. Трябваше да го направя тайно от всички,най-вече от майка ми. Второто нещо бе да отпратя Марта, докато нещата се поуталожат. Защото ако я хванат тя ще ме издаде, независимо колко съм й платила.
Станах и се облякох в черна копринена рокля. Напръсках се с парфюм и обух черни обувки с токчета. Взех си чантата и се измъкнах щастлива, че майка ми я няма, за да ме спре. Качих се в колата си и потеглих.
След час пристигнах пред малка университетска клиника. Тук

правеха бързи аборти, а на мен ми трябваше точно това. Влязох вътре и на регистратурата ми дадоха направление за гинеколог. Очаквах да има много хора, но нямаше никой.Почуках и влязох. Два часа по-късно...
Излязох от кабинета отпаднала. Едва стигнах до колата. Влязох вътре и се отпуснах. Сбогом сутрешно гадене, сбогом нежелано бебе. Това беше голяма утеха за мен. Запалих двигателя и отидох до аптеката, за да се снабдя с витамини и хранителни добавки. Взех си и шише с вода. Влязох в колата и погълнах хапчетата с полувината вода. Сега беше време за почивка, а каква по-хубава почивка от излежаване пред басейна и масаж. Телефонът ми звънна. Беше майка ми.
-Какво искаш? - сепнах й се.
-Къде си? Знаеш ли колко пъти ти звънях?
-Кога ще ме оставиш намира? Отивам на масаж!
-Какъв масаж? Ти си бременна!
-Бях... - поправих я. - Вече не!
-Глупачка! - извика тя.
-Чао,мамо! - затворих й без да слушам обидите, които изговори. Запалих двигателя и тръгнах към градината с басейна. Отбих се до магазина за бански и слънцезащитен крем. Тръгнах по пътечката към входа. Вниманието ми бе привлечено от сирената на линейката.Обърнах се и видях как тя профуча с бясна скорост покрай градинката. Обърнах се и продължих по пътеката. Платих на бара за шезлонг и поръчах на сервитьора бананов шейк с кубчета лед. Излегнах се безгрижно.Сервитьора ми донесе шейка със сламка. Пих малко и се отпуснах и заспах от умора.
Усетих някой да ме бута. Отворих очи и се стреснах от хората, които ме бяха заобиколили.
-Госпожо, вие кървите!
-Какво? - скочих и погледнах надолу. Долнището ми беше в кръв, а под шезлонга имаше цяла локва. Задишах учестено.
-Спокойно,линейката вече пътува насам!
Това ме ужаси още повече.
-Не,добре съм! Аз... ще си ходя вкъщи!
Станах и залитнах. Едно от момчетата ме хвана.
-Не се инатете!Не сте добре!
Очите ми се наляха със сълзи. Скоро всички щяха да разберат какво съм направила.
Извинявам се че главата е къса. Обещавам утре да е по-дълга

и по-интересна.Лека вечер!

Четиридесет и втора глава

Жаклин:
Тъкмо бях приключила с почистването когато телефонът звънна. Предположих, че е Роберто. Най-вероятно звъни, за да ми каже какво е станало и да попита за Виктория.
Доближих се до апарата и се учудих като видях на екрана някакъв непознат номер. За момент се поколебах дали да вдигна. Все пак вдигнах слушалката.
-Добър ден! Търся госпожица Жаклин Гутиерес!
-Кой се обажда? - възмутих се, от това, че мъжът отсреща знаеше името ми.
-Казвам се Густаво Наваро,началник на смяната, в която работи майка ви!Обаждам се да ви съобщя, че на вашата майка претърпя сърдечна криза и бе откарана с линейка!
Разтреперих се цялата. Едва не изпуснах телефона на земята.
-Какво? Кога става това? - погледът ми се замъгли. Горещи сълзи заляха лицето ми, а стомахът ми се сви от нерви.
-Преди около петнадесет минути! Съжалявам! Току-що колежките й ми съобщиха, че я вдигнали с линейката!
Прехапах устнии стиснах очи. Мислено се помолих майка ми да е добре, защото ако й се случи нещо няма да мога да го преживея.
-Благодаря ви!
-Няма защо! Запишете номера ми и ми се обадете, за да ми кажете как е! Всички са много разтревожени!
Кимнах.
-Добре! До чуване!
Сложих слушалката на телефона и се заех да се преоблека. Опитах се да помисля коя е най-близката болница до цеха, за да проверя първо там. Сетих се за болница "Санта Мария".Облякох се и взех чантата си. Изтичах до най-близката спирка и погледнах разписанието. Следващия автобус беше след пет минути. Цели пет минути.
Обикалях нервно спирката, опитвайки се да не плача. Не

забелязах колата, която спря на спирката.
-Жаклин! -чух познат глас зад себе си. Обърнах се и замръзнах. Маурисио! Той да не ме следи?
-Ти какво правиш тук? - попитах разгневено с готовност да стоваря цялата си ярост върху него.
-Отивам на работа! Ти къде отиваш? - попита ме и посегна да отвори вратата.
Покрай всичко случило се дотук забравих, че той е лекар. Може би ще се намеси и ще помогне на майка ми, но как да поискам помощ от него? Той ме насили. Родих дете от него, а той се прави, че не ме познава. Мразя го!
-Качвай се, ще те закарам!
Думите му ме върнаха в реалността. Мама беше в болница и аз трябваше да стигна до там бързо.
Качих се в колата му и потеглихме.
-Къде отиваш?
-В болница "Санта Мария"!
-Странно. И аз отивам натам!
Погледнах го учудено.
-Преди минути ми звънnаха да отида за една спешна сърдечна операция!
Закрих устата си с ръка и сълзите заляха лицето ми.
-Мамо! - промълвих аз.
-Майка ти ли?
Кимнах. Той натисна газта и успя да мине през свтофара преди да светне червено. Отби през една тясна улица.
-Къде отиваме?
-Ще минем напряко! По главната ще загубим време!
Беше прав. След минути вече бяхме пред болницата. Аз влязох, а той мина отзад. Затичах се към рецепцията и попитах за Елена Гутиерес.
Тя ми посочи интензивното. Отидох пред вратата и звънnах на звънеца. Излезе едно младо момиче.
-Кажете!
-Аз съм дъщеря на Елена Гутиерес! Как е майка ми?
-Успяхме да я стабилизираме! Преди малко дойде и сърдечния хирург! Ще я подложим на операция, за отстраняване на дясната сърдечна клапа и поставяне на байпас, който да контролира сърдечния ритъм! Ако операцията е успешна, пациентката ще живее!

Разплаках се.
-Колко ще продължи?
-Незнаем! Седнете и чакайте!
Седнах на дървената пейка и дадох воля на сълзите си. Плачех и се молех операцията да е успешна.Не мога да загубя майка си. Тя ми беше и майка и баща. Заедно отгледахме дъщеря ми. Заедно плакахме, заедно се смяхме. Без нея нямаше да се справя. Бори се мамо! Ти си силна, по-силна и от мен.
Погледнах часовника си. Бяха минали едва десет минути. Отидох до автомата да си взема кафе. Докато чаках забелязах телефонна кабинка. Ако операцията на мама се проточи, щеше да се наложи да звъня на братовчедката ми да вземе Лусия от училище. Взех си кафето и се върнах. Час по-късно вратите на интензивното отделение се отвориха и оттам излезе Маурисио, облечен като хирург. Свали маската от лицето си и се доближи към мен.
-Успешна ли е операцията? - попитах го с надежда да ми отговори положително.
-Всичко е наред! Можеш да бъдеш спокойна! -каза и тръгна обратно. Хванах ръката му и той спря.
-Много ти благодаря! - доближих се към него и го прегърнах. Усетих как и той ме прегърна. В този момент всички думи бяха излишни. И двамата имахме нужда от тази прегръдка. Тя ни донесе покой и облекчение. В този момент всяко чувство на омраза, ревност и гняв беше се стопило. Имаше само вълшебна тишина, която витаеше около нас.
Някой се изкашля. Това ни накара да се отделим един от друг.
-Докторе, току-що докараха млада жена с вътрешен кръвоизлив!
Той погледна към младия стажант и ми каза:
-Колегата ще дойде след малко!
Той кимна и се върна. Маурисио тръгна към вратите на операционната. Толкова много исках да го спра.
-Кога ще мога да я видя?
-Веднага щом излезе от упойката! - каза без да се обръща.
Защо се чувствах толкова странно? Мразех го,бях го изтрила от живота си, а сега... Сега ми липсваха ръцете му. Липсваше ми целувката му. Не отричам, че изпитвам ревност. Завиждах на онази манекенка и копнеех да съм на мястото й. Колко различен щеше да е животът ни, ако бяхме станали гаджета, вместо да ме упоява и насилва. Но днес се уверих, че от онзи разглезен хлапак няма и следа. Днес той се превърна в моят герой.

Здравейте, ето я новата глава! Надявам се да ви е харесала! Довечера ако имам време ще кача и следващата глава. За вас, скъпи читатели! 💖

Четиридесет и трета глава

Маурисио:
Щастлив съм, че успях да възстановя сърцето на госпожа Елена. Радвам се, че Жаклин за първи път прояви някакви чувства към мен. Искаше ми се да я целуна, но не посмях. Тя ме прегърна от благодарност, но след като майка й бъде изписана ще се отдръпне отново.
Гледах лицето на майка й. Двете много си приличаха. Огледах апаратурата, уверявайки се, че всичко е наред и излязох. Имах нужда от чист въздух. Влязох в манипулационната и тръгнах към ъгъла където бе вратата за терасата. Мястото бе отредено за пушачи, но аз вече бях се отказал от този вреден навик. Извадих телефона и го включих.Имах пропуснати повиквания от инспектира, от Лола и едно от Хорхе. Добре, че съм изключил телефона си по време на операцията иначе вибрациите щяха да създадат смущения.
Набрах Лола. Тя вдигна веднага.
-Маурисио, къде си? Шаная с теб ли е?
-Не, аз съм на работа! - тази жена ще ме побърка.
-Не мога да се свържа с нея!
-Сигурно е на някоя фотосесия или модно ревю. Не се безпокой, където и да е ще се прибере! - побързах да затворя, за да не й слушам мърморенето. Каква отегчителна жена!
Набрах номера на инспектора, за да разбера как върви разследването.
-Господин Виняноева! Открихме стъпки в задния двор. Има и свидетел.Едно момченце. Разказа, че е видял модерна червена кола, докато играело на криеница с другарите си. От колата слязло момиче в спортен екип и прескочило оградата.
-Значи,че Ева е невинна и ще свалите обвинението от нея!
-Да господине! Момчето е с майка си в участъка и дава показания.
-Радвам се!
-Това е всичко, лек ден!

Затворих и прибрах телефона си. Не мисля да се обаждам на Хорхе, а направо да се срещна с него. Но пак трябва да помисля, какво съм пропуснал.
-Колега, пациентката с вътрешния кръвоизлив се влоши!Трябва да дойдете!
Въздъхнах и последвах младия колега. Прекосихме набързо коридора и когато влязохме в спешния кабинет видях Шаная гола, а колегата ми извика:
-Зареди на 200!
Тялото на Шаная подскочи.
-Зареди на 220!- отново извика той и последва същия отскок. След като три пъти тялото не реагира той трябваше да се откаже. Такъв беше законът в медицината.
Стоях и гледах като хипнотизиран.Жената, която допреди ден разговаряше с мен сега стоеше цялата набодена в системи и маркучи.
-Час на смъртта, 12:36!
Думите на доктора ме стреснаха.
-Колега, кога я докараха?
-Когато приключи с операцията на онази жена!
-Как е пострадала? Катастрофа ли е претърпяла?
-Почина от обилна кръвозагуба, следствие от некачествено направен аборт!
-Моля??? - изненадах се. -Била е бременна и го е махнала?
-Да, защо се панирваш? - учуди се колегата ми.
-Тя ми беше годеница! - посочих тялото, което лежеше на леглото. -Била е бременна от мен и го е убила!
Изпълних се с гняв и с разочарование. Излязох и отидох в съблекалнята. Тя винаги беше празна, освен когато си издавахме смяната. Моята смяна щеше да свърши в десет вечерта.А дотогава имаше много време.
Влязох под душа и завъртях кранчето. Това беше моето наказание. Заради лекомисления ми живот загубих всичко. Вече нямах и годеница. Как щях да го кажа на Лола? Тя ще откачи!
Затворих очи и се опитах да не мисля. Изплакнах се и излязох. Помолих колегата ми да се обади на Лола и да й каже. Аз звъннах в погребалната агенция,за да ги уведомя и да се погрижат утре всичко да приключи. Помолих директора да ме освободи към осем, за да съобщя и на останалите. Исках да избегна агонията на Лола по дъщеря й. Затова мисля да звънна

на Хорхе и да го помоля да отседна при него за ден два. Набрах номера му и отново се включи гласова поща. Явно имаше сеанс.
-Приятелю, знам че ти омръзна от мен, но те моля да остана в дома ти за ден или два? Задължен съм ти!
Затворих и се върнах в кабинета. Слава богу следобеда мина без инциденти. Колегите ми поднесоха своите съболезнования, макар че аз не се чувствах особено тъжен.
-Имаш гости! - усмихна се един от лекарите. -Теб търсят!
Излязох и когато видях кой е дошъл устата ми стигна до ушите. Жаклин с малката принцеса Лусия, която се хвърли в прегръдките ми. Гушнах я и погледнах към майка й. Тя стоеше ни гледаше с умиление.
-Това е за теб! - тя ми подаде един пакет сладкиши и бутилка шампанско. -Затова, че спаси баба!
От очите й потекоха сълзички и аз ги избърсах. Погалих меките й косички.
-Видя ли баба си? Как е тя!
-Добре е! - кимна и ме прегърна отново.
-Елате! - поканих Жаклин и Лусия в болничното кафене. Седнаха на масата, а аз им взех по един сок.
-Не можах да я спра! Искаше лично да ти благодари!
-Много е сладка! Като теб!
Това е новата глава, надявам се да ви хареса! Ще кача следващата в неделя следобед!

Четиридесет и четвърта глава

Роберто:
Заваля хладен есенен дъжд. Всички, които бяха дошли да изпратят Шаная Туейн в последният й път бяха с чадъри. Всички, освен полицаите, които охраняваха знаменитостите от нагли журналисти.Стараеха се да ги държат далеч и от нас.
Събрахме се пред мястото където бе положено тялото на покойната. Венци, букети и нейният портрет бяха затрупали надгробния й камък. Мълчахме докато отец Себастиян четеше молитвата. След приключването й всички се прекръстихме, казвайки заветното 'амин'.
Хора започнаха да си отиват и след минути останахме само аз, Маурисио и Лола,която още не можеше да приеме, че дъщеря й е мъртва. Исках да си тръгна, но сърце не ми даде. Гледайки малкия си брат, в съзнанието ми изплуваха спомените от смъртта на съпругата ми. Бях съкрушен, също както той е сега. Плаках, страдах, но с времето болката избледняваше и се превръщаше в сън, който някога съм сънувал.
С периферното си зрение забелязах фигура облечена в черно.
Жаклин!
Какво търсеше тя тук?
Отиде до майката на Шаная и й изказа съболезнования.Обърна се към брат ми и направи същото... и го прегърна. Стиснах юмруците си. Мисълта, че той я е видял гола и си го е спомнил ме накара да изпитам дяволска ревност.
Когато се отдели от него забелязах сълзи да се спускат по бузите й. Той ги избърса и я прегърна.
-Мисля, че е време да тръгваме! - реших да ги прекъсна. Брат ми кимна и тръгнахме към колите си. Предложих на Жаклин да я закарам до тях и се зарадвах когато тя прие.
Влязохме в колата и потеглихме.
-Как е майка ти? -попитах, за да завържа разговор с нея. Но като цяло състоянието й въобще не ме вълнуваше.
-Вече е по-добре! - усмихна ми се.

Отношенията ни бяха като на добри приятели, но щом се отнася до любов тя винаги сменяше темата. Това е първото, което ще променя като се оженим. Трябва да изтрия Маурисио от ума й и да го запълня с наши спомени.
Паркирах пред дома й.
-Благодаря ти! - каза мило и сложи ръката си върху моята. Взех я и я целунах.
-Да се оженим следващият месец?
-Малко е прибързано! - дръпна се тя.
-Напротив! После ще отсъствам, а след това ще дойде и Коледа. Затова нека е другият месец!
-Добре,но нека мине седмица от погребението на снаха ти и тогава да започнем с подготовката!
Кимнах доволени се доближих до лицето й. Тя разбра, че исках да я целуна и се отдръпна.
-Ако сега те е срам, как ще ме целунеш пред всички в църквата? - предизвиках.
Тя въздъхна и плахо се приближи до мен. Без да се замислям слях устните си с нейните и тя се отдръпна.
-Да не прекаляваме! - оправда се и слезе от колата.
Усмивката не слезе от лицето ми. Най-накрая се престраши да ме целуне, макар и за кратко. Облегнах се на седалката и се замислих.
Ще изтрия този грозен спомен от ума й. Ще дам името си на детето й. Не ми пука дали ще ме нарича татко или чичо. Важното е, че Жаклин ще бъде моя.
Жаклин:
Уважавам Роберто, но мисълта че трябва да го целувам, че ще живеем заедно за цял живот ме накара да съжалявам за съгласието си. Докога ще играя този театър?
Преоблякох се и се заех с приготвянето на вечерята. По принцип мама я приготвяше, но това вече ще е моя грижа.
Докато готвех забравих за известно време проблемите си.
През уикенда Лусия нямаше да е на училище и мислех да заведа нея и Виктория до оарти центъра, а после да обиколим магазините, за да използваме ваучера, който им бяха подарили за състезанието. Аз също имах нужда да се отърся от проблемите си.
Маурисио:
Качих се в колата си и изчаках Лола да дойде. Откарах я до

общежитието и след това поех към дома на Хорхе. Тази сутрин бе прочел статията във вестника относно смъртта на Шаная и се обади, за да ми изкаже съболезнования и да ме покани в дома си.
След около час вече бях паркирал пред дома му и държах в ръцете си бутилка уиски.
Почти бях преполувил шишето когато вратата се отвори и той влезе. Очаквах да ме укори, но не го направи.
-Помисли ли си?
-Вече нищо не ме интересува! - казах и доближих гърлото на шишето към устата си.
-Дори Жаклин! - чувайки името й се отказах от глътката. Върнах бутилката на мястото й.
-Обичаш ли я?
-Много! - прошепнах и стиснах очи.
-Имаш ли смелостта да й го кажеш?
-Не, аз не съм достоен за нея!
-Но брат ти е!
-Какво се опитваш да направиш?
Той не отговори, а ми зададе друг въпрос.
-Би ли я приел, въпреки, че има дете от друг?
-Да! Луси е невероятно момиче! - казах усмихвайки се. -Бих се гордял, ако бе моя дъщеря!
За момент в ума ми проблесна като светкавица тази странна мисъл. Аз бях с Жаклин, на следващата година се е родила Лусия.
Погледнах към Хорхе и се изсмях над отчаянието си. Да мисля, че съм баща на Лусия бе равно на пълна лудост. Ами ако е истина?
Хей, това е новата глава!Извинявам се за закъснението! Промених тактиката и се надявам да не съм ви разочаровала. Следващата глава ще я кача във вторник! 🐞

Четиридесет и пета глава

Лусия:
Събудих се от аромата на любимата ми закуска. Първото нещо, което ми хрумна беше, че баба се е върнала. Скочих от леглото и хукнах към кухнята. За жалост баба ми не беше там. Закуската бе приготвена от мама.
-Добро утре, слънчице! Наспа ли се? - усмихна ми се мама. -Иди и се измий, а после се облечи, защото днес ще е един невероятен ден!
-Баба ще се върне?
-Не миличка! Ще я изпишат в понеделник! Нали знаеш, че докторите почиват през уикенда! Днес ще си прекараме чудесно! Вики също ще бъде с нас!
-Супер! Къде ще ходим?
-Изненада! - въздъхнах отегчено. Мразя изненадите. Отидох да се освежа и облека. После закусах по най-бързия начин. Нямах търпение да видя къде ще ни заведе мама.
Виктория:
Гледах албума със снимки когато на вратата се позвъни.Изтичах и отворих. Всички тъжни спомени се изпариха в мига, в който видях на вратата Жаклин и Лусия.
-Заповядайте, влезте!
-Вики, татко ти вкъщи ли е?
-Да!Да го повикам ли?
Тя кимна и аз изтичах горе. Съобщих на татко, че Жаклин е дошла и той слезе усмихнат долу.
-Здравей любима!
Двете с Лусия се учудихме. Татко прегърна Жаклин и се опита да я целуне, но тя извърна глава.
-Мисля, че е време да ви кажем! - усмихна се баща ми, гледайки ту мен, ту Лусия.
-Какво да ни кажете? - учудих се аз.
-С Жаклин ще се оженим другия месец! - тържествено заяви той.
-Какво? - извикахме двете в един глас. Това беше наистина

изненадващо за нас. Не отричам, че ще се радвам Жаклин да ми бъде майка. Но някакси ми беше мъчно за Ева. Лусия също беше в шок. Тя сякаш не се радваше на новината.
-Това ли е изненадата? - попита раздразнено.
-Не разбира се! Ще вземем Вики и...
-Защо не отидем всички заедно? - предложи татко.
-Може! - съгласи се Жаклин, а Лусия отказа.
-Аз няма да дойда! Искам вкъщи!
-Лусия! - ядоса се майка й.
-Какво? Искаш да дойда с вас и да се преструвам на щастлива. Няма да стане! - разплака се тя и излезе на двора.
-Ти върви с децата! Аз ще довърша някои работи! - каза тъжно баща ми и целуна Жаклин по слепоочието.
-Съжалявам! - извини се Жаклин.
Днес за първи път не одобрих държанието на приятелката ми. Чудя се дали изобщо ми е приятелка? Ако татко и Жаклин се обичат, защо да не се оженят? Няма да й говоря! Нека разбере колко ме е наскърбила с думите си.
Лусия:
В началото Роберто ми допадаше. Но откакто се лепна за мама, не съм на себе си. Изпитвам гняв и към двамата. Може би,защото все още имам някаква надежда, че истинският ми татко може да се появи и ако тя е с Роберто,той ще се разсърди и ще си замине отново.
Вратата се отвори и мама излезе заедно с Вики.
Дойде до мен и вдигна лицето ми.
-Защо правиш така Луси? Виж, дори приятелката ти се обиди!
- Мамо, не искам да се омъжваш за Роберто!
-Защо миличка?
-Защото татко може да се върне! Той ни е видял по вестниците,сигурна съм! Ще ни потърси и ще се съберете отново! - казах плачейки.
-Луси! - мама ме прегърна.-Той никога няма да се върне, нито пък ще ни потърси! Той е мъртъв!
-Моят баща не е мъртъв! - избърсах сълзите си. -Един ден ще се върне при нас, вярвам го!
Това е новата глава!Съжалявам, че е къса и обещавам следващата да е по-дълга и интересна. Ще я кача довечера! Маурисио ще вземе днк от Лусия,а Елена ще принуди дъщеря си да каже истината. Очаквайте и още изненади!!!

Четиридесет и шеста глава

Жаклин:
Уикенда измина в щастие и веселие.Посещението в парти центъра се отрази добре на деца. Танцуваха с Мики Маус, после се снимаха със Стюърт Литъл. Участваха в надпревара с препядствия, а най-накрая скочиха в басейн пълен с балони вместо с вода.
Измориха се много, но игрите им помогнаха да забравят за случката в дома на Роберто.
Тревожа се как ще живея с него след като дъщеря ми не го иска? Не бих била щастлива, ако детето ми е нещастно.
Влязох в стаяфа й. Тя спеше спокойно. Завих я и лекичко се излегнах до нея. Гушнах я, вдъхвайки аромата й. Спомних си когато се роди и докторката ми я подаде. Беше едно малко и беззащитно човече. Тя нямаше вина за това, което ме бе сполетяло. Тя бе най-прекрасният ми подарък.
-Обичам те, съкровище! - казах и я целунах леко. Не можех да я нараня като й кажа истината, че тя е плод на едно изнасилване. Не мога да й кажа кой е баща й, защото ако той научи за нея ще ми я отнеме. А аз не мога без нея.
Изгасих лампичката и заспах до детенцето си.

Днес щяха да изпишат майка ми. Наложи се да звънна на учителката, за да я уведомя, че Лусия ще отсъства.
Тя беше страшно щастлива.Докато аз се приготвях тя е нарисувала картичка с надпис:ДОБРЕ ДОШЛА У ДОМА, БАБО! Беше го написала старателно, без грешка. Остави я на масата и тръгнахме.
След около час обикаляне с автобуса най-накрая бяхме пред болница "Санта Мария".
Влязохме и тръгнахме към асансьора.
-Забравих! - извика Лусия. - Не купих цвете за баба!
-Когато се приберем всеки ден ще й подаряваш цветя! - усмихнах й се.

Слязохме на етажа и намерихме стаята.
-А ето я и нея! - зарадва се майка ми и протегна ръка към мен.
Прегърнахме се и тя започна да ми разказва.
-Тъкмо говорихме за теб! Разказах на сестра Мариса колко сте ми умни и двете! Лусия, на баба момиченцето! - прегърна я и нея.
-Тя не трябва ли да е на училище? - попита майка ми.
-Ти си ми по-важна! Не съм те виждала от два дни и ми липсваш тооолкова много! - разпери ръце показвайки колко много й е липсвала.
-Много е сладка! - засмя се сестрата. Аз също!
-Документите готови ли са? - попитах сестрата.
-Това доктора ще каже! - отвърна и излезе.
-Жаклин, трябва да поговорим!
Сериозният поглед на майка ми определено показваше, че това което щеше да ми каже няма да ми хареса. Изпратих Луси да си купи нещо и седнах на леглото й.
-За какво?
-Вярно ли е, че си приела да се омъжиш за Роберто?
-Кой ти каза?
-Значи е вярно? - ядоса се тя. -Ще се омъжиш за чичото на Лусия? Ти полудя ли?
-Майко аз...
-Ако ще се омъжиш за него върви и го направи! Но детето ти ще остане с мен! Ясна ли съм?
-Какво искаш от мен?
-Искам да кажеш истината на Маурисио! Знам, че няма да ти е лесно, но ако не го направиш, ще го сторя аз.
- Никога няма да го направя! - просълзих се.
-Не позволявай на миналото да съсипе бъдещето ти! Никой няма да обича Лусия повече от собственият й баща!
-Мамо! - обърнах се и видях насълзените очи на детето си. Тя беше чула всичко.Всякаш стрела прониза сърцето ми.
-Луси, слънчице! - хукнах към нея.
-Вие знаете, но не ми казвате! - разплака се тя и побягна навън.
Тръгнах след нея в опит да я спра. Изневиделица се появи Маурисио и я хвана.
-Защо бягаш от майка си?
-Тя ме лъже! Тя не ме обича! - ридаеше дъщеря ми, а той й избърса сълзите.
-Как да не те обича? Коя майка не обича рожбата си?

-Тя не ми казва кой е баща ми! Чух ги да си говорят!
-Луси, ела при мама! Всичко ще ти обясня! - протегнах ръце към нея, но тя прегърна Маурисио и не пожела да дойде с мен.
-Остави я замалко при мен! - каза той и я внесе в манипулационната. Закрих лицето си с ръце. Боже помогни ми!
Маурисио:
Сложих Лусия да седне и клекнах пред нея.
-Искам да се успокоиш и да ми кажеш какво стана!
Тя избърса лицето си и каза.
-Мама и баба искаха да говорят и ме пратиха да си купя нещо. Взех си шоколад и като се върнах чух баба да казва на мама, ако не го направиш, ще го сторя аз! Мама каза, че никога няма да го направи и тогава баба каза:Не позволявай на миналото да съсипе бъдещето! Никой няма да ме обича повече от моя татко! Мама никога няма да се събере с татко, винаги ще ми казва, че той е мъртъв!
Думите на детето ме накараха сериозно да се замисля. Миналото не трябва да съсипва бъдещето. Жаклин мрази бащата на Луси и не го иска. Също както не иска мен.
-Луси, можеш ли да пазиш тайна?
-Каква тайна? - ококори очи.
-Ако те помоля нещо, ще го направиш ли?
-Стига да мога! - сви рамене.
- Искам да взема една проба, от теб!
-Защо?
-Защото...искам да я изненадам!
-И как ще го направиш?
-Това не мога да ти кажа, пиленце, но ти обещавам, че ще е много яко!
-Добре! - протри ръчички.
-А сега отвори уста! - тя отвори устата си и аз напойх тампонът със слюнката й.Бързичко го пуснах в найлоновия плик. -Готово!
-Обещавам да не казвам на мама!
-Обещай ми и да не я огорчаваш!
-Но тя ме лъже!
-Понякога е по-добре да излъжеш, особено ако истината е болезнена! Нарича се благородна лъжа!
- Аз знам, че мама ме обича, но искам да имам и татко!
Прегърнах я и погледът ми се съсредоточи върху плика с тампона.Много скоро ще разбера истината!

Хей, ето я новата глава! Следващата ще я кача утре вечер! Надявам се да ви е харесала!

Четиридесет и седма глава

Роберто:
От няколко дни не съм на себе си. Дори солидното количество алкохол не ми помогна да преглътна гнева си. Обичам Жаклин, но дъщеря й ми пречи. Напомня ми на брат ми.Каквото и да му казвах, той все беше против.
Мисълта, че едно хлапе ме дели от щастливия живот ме кара да премислям най-различни стратегии, с които да го разкарам. Интернатът бе добра идея. Ако Вики отиде там, вероятно и Лусия ще я последва, но Жаклин няма да я пусне. Сигурен съм. Мислих и над други идеи, но ако приведа в действие или майка й ще се намеси, или Жаклин ще откаже.
Накрая реших да купя домашен любимец. Децата обожават животните. Дълго умувах какво животно да избера и се спрях на рибките.Един аквариум с пъстроцветни гупи щеше да смекчи сърцето на Лусия.
Разрових се в интернет, за да поръчам два аквариума, оборудвани с кислородна помпа и изкуствена флора. Телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката и я притиснах към ухото си с рамото си.
-Ало!
-Господин Виляноева! Хванахме момичето, което е хвърлило уликите в задния двор на прислужницата ви.
-И кой я е пратил там?
-Заплашихме я със затвор и тя си призна, че снаха ви Шаная Туейн и нейната майка са й платили, за да прехвърлят вината си върху слугинята ви.Изпратихме наши служители да арестуват Лола Туейн, а на сметката на дъщеря й ще бъде наложен запор докато не приключи разследването.
-Благодаря ви! Информирайте ме ако има още развития! Лек ден!
Затворих слушалката и изпратих поръчката за аквариумите. Облегнах се назад и въздъхнах. Спомних си мястото,в което бе затворена Ева, начинът по който я изпитах, въпреки убедеността

ми, че тя е невинна. Исках да отида и да й се извиня. Дължах й го, не само заради глупавото си държание, но и заради това че я изгоних без причина.
Взех ключовете на колата и излязох на двора. Вмъкнах се в автомобила и бързо се отправих към дома й.
След час бях пред дома й с букет бели рози, символ на приятелството.
Натиснах звънеца и изчаках. Чу се шум от отключване на вратата. Отвори се и зад нея се показа Ева.
-Господин Роберто! - изненада се тя, а букетът от рози предизвика широка усмивка на лицето й.
-За мен ли са? - попита ме, а аз кимнах. Взе ги и ме покани да вляза. Домът й бе малък, но чист и подреден. Тя сложи цветята във вода и ми наля студен чай.
-Нямаше нужда!
-Дойдохте ми на гости, господине!
-Не ме наричай господин! Аз вече не съм ти шеф! Говори ми на 'ти'!
-А не! Може да не сте ми шеф, но аз все пак ви уважавам!
Гледах я как мило се усмихва и ми говори така, всякаш нищо не се е случило. Не мога да си простя, че я изгоних и че я обвиних несправедливо.
-Как е моята Вики! Липсва ми много! Ако ми позволите, бих искала да я видя!
-Винаги си добре дошла Ева! Аз искам... - опитах да преглътна - да ти се извиня за...
-Забравете господине! Това са просто изпитания на съдбата. Аз зная, че съм невинна!
-Но все пак... моля за прошка! - сложих ръката си върху нейната. Тя се притесни. -Ако все още държиш на мен и на дъщеря ми, те моля да се върнеш у дома. И моля те още веднъж, не ме наричай 'господине'!
Тя се просълзи.
-Знаете ли, вие сте прекрасен човек!Ще се върна! - усмихна се през сълзи. Прегърнах я и изпитах огромно облекчение от това, че тя ще бъде отново част от живота ни. Не мога да си представя как ще се зарадва Виктория когато Ева се върне. Отделих се от нея и избърсах сълзите от лицето й.
-Ще те изчакам да си събереш багажа! - казах й и тя ми се усмихна и ме прегърна отново.

Докато тя пълнеше куфара си, аз стоях отвън вдишвайки от чистия въздух. Днес поправих една грешка и се чувствам горд със себе си. Радвам се, че тя ми бе простила и прие да се върне. От тук нататък тя няма да ми бъде слугиня, а моя приятелка. Ева излезе от вратата с куфара и се обърна да заключи. Това, което не ми хареса бе, че отново си бе вързала косата. Приближих се до нея и казах:
-Спусни косата си!
Тя ме послуша и я дръпна ластика. Косата й се изсипа като водопад по раменете й.
-Така си по-хубава!
Тя се изчерви. Тръгнахме към колата и аз й отворих предната врата. Тя седна и аз заех шофьорското място.
Прибрахме се, а Вики като я видя изпищя:
-Ева! - хукна към нея и двете се прегърнаха.
-Миличка! -разплака се тя. -Толкова много ми липсваше!
-И ти на мен! - каза Вики без да се отдели от нея.
Ето я и новата глва! Ще опитам довечера да кача следващата глава, но не гарантирам.Благодаря ви, че гласувате за историята ми! ♡

Четиридесет и осма глава

Ева:
Този ден определено бе един от най-щастливите в живота ми. Заедно с Виктория и Роберто прекарахме вечерта навън. По настояване на малката ходихме в увеселителния парк, а после вечеряхме в ресторанта на приятеля на Роберто.
Обичах тези мигове. Тогава изглеждахме като истинско семейство, каквото бяхме преди да се появи Жаклин. Не разбирам какво й харесва. Жена като жена.
Изпитвах ревност когато започне да говори за нея.Тя не го обича. Обича парите му и нищо друго.Мразя я.
Стана късно и тръгнахме към дома си. Вики бе толкова уморена,че заспа по пътя.Когато се прибрахме
Роберто я внесе на ръце в стаята й, а аз заключих вратите и пуснах климатика.
-Спи като ангелче! - чух гласа на Роберто. Усмихнах се, забелязвайки петното от лютеница до ъгълчето на устата му.
-Изцапан си! - взех една мокра кърпичка от пакета върху плота и внимателно почистих петното. -Готово!
-Ева, има нещо, което не съм ти казал! Споделих го с дъщеря ми и тя много се зарадва. Мисля, че и ти ще се зарадваш!
-Слушам те! - за първи път той споделяше плановете си с мен. Това означаваше много за мен.
-Ще се женя!
-И за коя?
-За Жаклин!
Имах чувството че в гърлото ми заседна буца. Опитах да преглътна, но все повече се задушавах. Очите ми се замъглиха и усетих как сълзите в тях бяха на път да прелеят и да потекат.Обърнах лицето си настрани и тайно избърсах сълзите си. Не исках да ме вижда да плача. Обичах го, но ме бе страх да призная чувствата си към него. Сега разбирам че е твърде късно. Онази го бе омотала в мрежите си с цел да си осигури охолен живот.

-Ева, добре ли си? - попита ме той, но аз не бях способна да му отговоря.Кимнах с глава и отидох в тоалетната. Трябваше да изпусна парата. Да пусна сълзите ми да изтекат и да излея болката си в безшумен плач.
Затворих и заключих. Плачех, държейки устата си затворена. Стомахът ми се сви, а сърцето ми вече не искаше да бие. Как можах да повярвам, че някога ще погледне към мен с други очи. За него аз съм просто една прислужница.
-Ева, по-добре ли си?
-Да! - казах с дрезгав глас.
-Плачеш ли?
- Не!
-Не ме лъжи! Плачеш! Ако съм те обидил, съжалявам!
Пуснах водата и си наплисках лицето. Избърсах се и отключих. Роберто отвори вратата.
-Какво има?
-Нищо! Уморена съм, ще си лягам!
-Защо се държиш така?
-Как?
-Отбягваш ме! Всичко беше наред и...изведнъж...
-Моля те, да поговорим утре! - казах и тръгнах към стаята си. Нямах търпение да се затворя в нея и да изкарам цялата горчилка от себе си.
Ето я новата глава.Съжалявам, че е кратка, но в събота ще кача по-дълга. Тогава Маурисио получава резултата и решава да не губи време и да предложи брак на майката на детето си. Дали тя ще приеме?

Четиридесет и девета глава

Маурисио:
Налях си кафе и излязох на терасата. Обожавах сутрешния хлад, примесен с аромата на цветята и растенията, разположени из терасата на Хорхе. Отпих от кафето и се отпуснах на люлеещият се стол.
Днес трябваше да са готови резултатите от днк теста.Днес щях да науча със сигурност дали аз съм баща на Лусия. Ако аз не съм бащата, то преспокойно мога да напусна Монреал завинаги. Искам аз да съм бащата. Луси е невероятно дете, Жаклин е чудесна майка... и красива жена. С най-голямо удоволствие бих се оженил за нея.
-Маурисио! Имаш препоръчано писмо! - извика Хорхе от стаята.
Скочих и влязох вътре. Взех плика и безмилостно го разкъсах. Разгърнах сгънатите листи, за да видя резултатите.
На лицето ми се появи широка усмивка, когато погледът ми зърна цифрите: *94 % съвместимост.*.
-Моето дете! - затворих очи. - Обичам те,Жаклин! Обичам те!
-Какво мислиш да правиш? - попита приятелят ми.
-Искам да поговоря с нея, но незнам как! Тя не би приела да излезе с мен! - казах, гледайки тъжно към листа.
-Тогава ти отиди при нея! Поговорете насаме и й кажи, че вече си наясно...
-И какво ще промени това, Хорхе! - погледнах го отчаяно.
-Ако знаеш как да постъпиш, много неща ще се променят!
-Какво имаш предвид?
-Маурисио, помисли малко! Най-голямата слабост на една жена е нейното дете. А ти, приятелю, си истинския баща на това дете! Ако докажеш, че си грижовен и отговорен родител, ако спечелиш и любовта на детето си, Жаклин ще те обикне. В мига, в който станете едно цяло, грешките от миналото ще се превърнат в лош сън, който някога сте сънували.
-Ако мога да я накарам да забрави този кошмар...
-Можеш! Стига да повярваш в себе си!

Трябваше да говоря с нея.
Качих се в колата и потеглих към дома й. Докато шофирах, в главата ми се изредиха куо варианти на това, какво и как да й кажа. Това, което не очаквах бе, че ще заваря брат си там. Това щеше да усложни допълнително нещата.
Паркирах зад неговата кола и слязох. Застанах пред вратата и почуках. Вратата се отвори и зад нея се появи моята дъщеричка.
-Здравейте господине! Елате да ви покажа новият ми подарък! - задърпа ме вътре. Брат ми и Жаклин бяха седнали на масата. Той ме изгледа разгневени и се обърна към Жаклин:
-Кой го покани?
-Никой! -притесни се тя и сложи ръката си върху неговата. -Моля те,не се карайте пред детето!
-Тогава го изгони!
Жаклин стана и дойде към мен.
-Защо дойде?
-Искам да поговорим... насаме! - казах гледайки към брат ми.
-Как си позволяваш? - изръмжа той.Жаклин се уплаши и дръпна Лусия към себе си. За миг думите на Хорхе изплуваха в съзнанието ми. 'Най-голямата слабост на една жена е нейното дете. А ти си истинският му баща'!
Извадих резултатите от теста и ги подадох на брат ми.
-Това ми дава право! - казах.
Той разгърна листа и остана втрещен. Погледна към Жаклин и детето. После се обърна към мен.
-Този тест не значи нищо!
-Нима? - подсмихнах се.
-Махай се от тук, защото не отговарям! - каза гневно той.
Аз поклатих глава.
-Не и докато не говоря с нея!
-Какво ще говориш с нея? - изкрещя Роберто.
-Луси, върви в стаята си! - каза Жаклин.
-Страх ме е!
-Няма страшно скъпа! Мама просто ще си поговори с господата!
Луси послуша майка си. Жаклин изчака да чуе затварянето на вратата и се приближи към нас. Взе листа и го прочете.
-Какво означава това?- попита тя.
-Означава, че Лусия е моя дъщеря!
Жаклин пребледня.
-Кой ти даде право да правиш този тест? - разтрепери се тя. -

Той...той не е истински! Тя не е твое дете! Аз...аз... -от очите й бликнаха сълзи.
-Успокой се, любима! - брат ми се опита да я прегърне, но тя го отблъсна.
Входната врата се отвори. Госпожа Елена се появи навреме.
-Какво става тук? - попита тя и взе листа от ръцете на плачещата си дъщеря. Прочете го и погледна към Роберто.
-Мисля, че трябва да ги оставиш насаме, да си поговорят! Аз ще направя същото! Къде е Лусия?
-В стаята си е! - казах и тя отиде да я вземе. Двете излязоха тръгнаха към вратата.
-Хайде! - тя подкани брат ми.
-Ще изчакам отвън Жаклин! - каза и излезе с тях.
Двамата останахме сами. Жаклин седеше на дивана, покрила лицето си с ръце и плачеше неутешимо. Клекна пред нея и сведох глава.
-Знам, че думите ми не означават нищо за теб!Каквото и да кажа, няма да те накара да забравиш болката си! Моля те само, да ми простиш! Днес научих, че ти си ми направила най- подарък. Дарила си ме с дете!
Жаклин ме погледна с поглед изпълнен с болка и гняв.
-Едно изнасилване не те прави баща! Аз не родих Лусия заради теб! Не Маурисио! Аз бях на 15!Още бях дете и незнаех какво е аборт! Заради теб станах майка, заради теб аз неможах да изживея пълноценно живота си. Приятелките ми ходиха по заведения и се веселяха, а аз приспивах детето си!
-Много съжалявам!
-Аз обаче не съжалявам! Детенцето ми е невероятно, борбено и много умно. И аз като негова майка няма да позволя да я нараниш!
-Не бих го направил!
-Тогава как ще й кажеш, че си нейн баща? Като те пита къде беше досега, какво ще й отговориш?
Не бях мислил за това.
-Ще го направим заедно, без да й казваме всичко!
-Каквото и да правиш Маурисио, аз няма да бъда твоя жена!
-Защо мила? - приближих се към нея.
-Мразя те! - каза тя, а аз се усмихнах.
-А пък аз те обичам! - хванах я в прегръдката си. - И теб и дъщеря ни!

Извинявам се, че не качих вчера.Бях зле, но днес съм по-добре!
Надявам се главата да ви е харесала! Целувки!

Петдесета глава

Жаклин:
Не мога да отрека, че ми стана приятно когато Маурисио ме прегърна. Топлината му ме успокои. Искаше ми се думите му също да ме успокоят, но не стана.
-Може ли тази вечер да остана тук? Моля!
За миг загубих почва под краката си. Къде ще го сложа да спи? Ами ако поиска да спим заедно? Това не ми харесваше!
-Не! Още е рано! - опитах да измисля оправдание, за да му откажа. Той усети че съм напрегната и се изсмя.
-Няма да правим секс, спокойно!
Директността му ме възмути и аз се отдръпнах от него.
-Аз няма и да ти позволя! - заинатих се. -Знам какво целиш! Искаш да се възползваш от дъщеря ми, за да се докопаш до мен! Няма да ти простя, Маурисио! Никога!
-Знам! Но аз държа да упражнявам родителски права над Лусия!
-Родителски права? Какви права имаш ти? - развиках му се. -Мислиш, че може просто ей така да се появиш и да ми я вземеш! Тя е мое дете! Аз я родих, аз я отгледах...
-Но тя расте! Сега учи в училище, после ще постъпи в колеж...
-Аз ще се грижа за нея! - прекъснах го.
-Аз също! - каза и се подсмихна. - Както и за теб!
Излезе без да каже нищо. Какъв наглец! Какво си мисли,че ще му позволя да лъже детето ми? Сбъркал е.
Излязох след него и се огледах. Нямаше го, но пък Роберто беше в колата си. Като ме видя излезе веднага.
- Какво ти каза? - лицето му изглеждаше притеснено.
-Че иска да се погрижи за Луси!
-Ще го смачкам! - сви юмруците си той. -Да се оженим! Още утре!
-Какво? - опулих се аз.
-Ако се омъжиш за мен детето ти ще стане мое и той няма да може да го използва.
Имам чувството, че ще припадна. Писна ми от този човек. Защо

се съгласих?
Облегнах се на вратата и въздъхнах. Мисля, че ще е добра идея да напусна Монреал. А ако мама се съгласи да дойде с мен ще бъде още по-добре.
Маурисио:
Излязох и се качих в колата.Отправих се към дома на Хорхе, за да се приготвя за довечера. Седнах зад компютъра му и се разрових из сайтовете за дрехи под наем. Намерих един костюм на клоун. Наистина беше смешен, а щом е разсмял мен, определено щеше да разсмее и тях. Кликнах върху бърза поръчка.
Успях да намеря подходящия костюм, а сега трябва да измисля забавен сценарий, който да подобри настроението на ангелчето ми.Вицове... не! Да се престоря на мим...и това не става. Но идеята за мистър Бийн ми допадна. Седнах зад компютъра и изтеглих филма. Изгледах го едва. Толкова не съм се смял. Чак сълзи ми потекоха. Хорхе като се прибра и ме видя да се смея си помисли, че съм дрогиран.
-Гледах мистър Бийн!
Той също се засмя.
-Говори ли с Жаклин?
-Да! Вече знае за теста!
-Как реагира? - той отвори хладилника и си взе една бира.
-Помисли, че искам да й взема детето!
-Друго?
-Какво например?
-Ами все пак е годеница на брат ти! Не каза ли, че той ще поеме грижата за детето?
-Не! Не спомена дори издръжка!Но мен друго ме тревожи!
-Слушам те!
-Моята Луси все още не знае, че аз съм нейн баща! Искам да й го кажа, но се боя, че може да ме намрази! Дай ми съвет!
-Разкажи й историята ви като детска приказка, със зайчета, кученца и котенца. Така поднесена информацията е лесна за разбиране. Ако й кажеш реално какво се е случило ще я нараниш!
-Знам приятелю!
На вратата се позвъни.
-Чакаш ли някого? - попита Хорхе.
-Един палячо! - казах, а той ме гледаше учудено. Отворих и взех

кутията с костюма. Платих за доставката и го внесох вътре. Когато го извадих Хорхе едва не се задави с бирата.
-Не ми казвай, че ще облечеш това!
-Ще го облека и ще изиграя ролята на мистър Бийн в цирка.
-Ти си луд!
-Знам!
Лусия:
Мама отново се затвори в стаята си. Попитах баба какъв беше този скандал днес у дома, а тя ме прати да гледам детско филмче. Какво крият от мен и защо нищо не ми казват? Седнах пред телевизора и взех дистанционното. Превключих няколко канала и някой почука на вратата.
-Аз ще отворя! - извика баба и отиде да отвори.
-Здравейте, здравейте! - извика някой и влезе. Станах и отидох да видя кой е. Ококорих очи когато видях някакъв смешен клоун.
-Обадиха ми се, за да ми поръчат да ви оправя настроението!
-Кой? - попита баба. Мама излезе от стаята си и се шашна. Клоунът извади няколко топчета и се опита да жонглира, но топчетата паднаха на земята. Той се наведе и панталонът му се разпра. Баба и аз се засмяхме. Събра топчетата и пак ги изтърва. Започна да ги събира отново. Събра ги, отвори джоба си и ги пусна вътре. Джоба се оказа скъсан. Този път и мама се засмя. Клоунът започна да прави фокуси, но пръстите му лепнеха и разваляха всичко. Успя да ни разплаче от смях. В края на представлението се поклони и свали перуката си.
-Маурисио!
Всички се изненадахме...приятно. Баба му наля сок, а аз си поиграх с него.
-Луси, искам да ти разкажа една приказка!
-Обичам приказки!
-Имало едно време две котенца! Мъркан и Жени! Те много се обикнали, но Мъркан се поболял и трябвало да отиде при хан Котан, за да го излекува. Но Котан го нямало и се появил Хрътко, едно самотно кученце, което също било болно но оздравяло. То помогнало на Мъркан да се излекува и да се върне при Жени. Но на Жени й омръзнало да чака Мъркан и избрала друго котенце. Той се върнал и я повикал да живеят заедно. Тя обещала да помисли! - завърши той и погледна към мама. Очите й бяха насълзени. Сега разбирам! Той е Мъркан, а тя Жени. Което значи...

-Татко?

Петдесет и първа глава

Роберто:
От последния ми разговор с Жаклин останах с впечатлението, че тя не иска да се омъжи за мен. Отказа ми толкова пъти, а аз започвам да се чувствам като отчаян глупак със своето настояване. Мисля, че съм влюбен в нея, но от мига в който научих, че брат ми я е насилил и я забременил, исках да го накарам да страда като му я отнема.
Не очаквах Маурисио да си спомни. Не очаквах и да се осъмни, че може да е баща на Лусия. Но той ме изненада. Оказа се по-умен отколкото си мислех.
Няма да настоявам повече. Жаклин не ме обича и едва ли някога ще ме обикне. Лусия също не ме харесва. А за Елена... да не говорим.
Отидох в избата и извадих бутилка вино. Върнах се и седнах в кухнята. Налях си и изпих първата чаша наекс. Налях си втора и чух входната врата да се отваря. Ева влезе, носейки плодове и зеленчуци. Притесни се като ме видя да пия. Нормално! Последния път като се напих я изгоних. Милата! Колко ли зле се е почувствала. Прибра продуктите и седна до мен.
-Станало ли е нещо? - попита ме гледайки към чашата. Аз се подсмихнах.
-Трябва ли да стане? Просто ми се допи и... Вземи си чаша да ти налея! Спокойно, няма да ти създам проблеми!
Тя подаде чаша и аз й налях.
-Наздраве! За нас!
-За нас? - учуди се тя.
-Няма да се женя! - заявих. - Омръзна ми да прося трохички обич! Имам Виктория, имам и теб...
-Тя ли ви отказа?
-Вече няма значение Ева! По-добре да съм сам и щастлив, отколкото женен, но нещастен. Нали така?
Чукнахме чашите си и се впуснахме в разговори за Вики, за Маурисио и Жаклин. Тя се шокира от това,което чу. Но го прие

някак радостно.
Хареса ми. Сладка е като се усмихне. Никога преди не я бях виждал с дълги коси, с рокли и с бижута. Вики също бе щастлива и заедно се чувствахме като истинско семейство.
След вечеря Вики се качи в стаята си, а аз останах при Ева. Наблюдавах я как прибира съдовете, навеждайки се. Погледът ми се натъкна и на бюста й, който тази вечер ми се стори доста привлекателен. Ама какви ги дрънкам? Това е Ева, домашната ни помощница! Но въпреки това в съзнанието ми се въртяха въпросите, как би изглеждала тя без дрехи и дали би споделила леглото ми.
От толкова подтискани желания резултатът бе този!
Прекъснах работата на слугинята си като я обърнах към мен. Огледах изненаданото й лице и допрях устните си до нейните. Тя не ме отблъсна. Притисна се към мен разтваряйки устните си. Вълна от страст ме заля когато езикът ми докосна нейният. Тя ме желаеше!
Прегърнах и я целувах страстно. Образът на Жаклин се изпари. Нямаше го. Имаше ни само нас.
-Да отидем в стаята ми! - прошепнах на ухото й. Тя ме изгледа с поглед излъчващ страх и съмнение. -Искаш ли?
Тя кимна.
-Да отидем в моята! - предложи тя и аз се съгласих. За секунди стигнахме до леглото й, оставяйки дрехите си по пътя. Оставих я по бельо, както бях и аз.
Обсипах тялото й с целувки, докосвах я по най-деликатните места.Чувствах се като истински мъж.
Накрая свалих и последните парчета плат от нея. Сляхме се и сякаш душите ни се озоваха в рая. Преливахме от любов.Наслаждавах се на прегръдките и ласките й. Любех я с нежност и внимание. Като Адам който люби своята Ева.
Но всяко нещо си има своя край. Кулминацията ми ме накара да прекъсна секса и да се отдръпна.
-Извинявай! - прошепнах в ухото й и я целунах по слепоочието. Не исках да забременее от мен. Самият аз все още не бях сигурен обичах ли я или всичко бе под въздействието на алкохола.
Изкъпах се, а после и тя. Легнах си, но не можах да заспя. Искаше ми се да взема в прегръдките си.
Спомнях си отново и отново миговете,в които бяхме заедно в леглото. От седем години не бях спал с жена. Понякога се

задоволявах сам, но това с Ева беше превъзходно.
На сутринта закусихме заедно. Вики тръгна на училище и аз се възползвах,от това че сме сами и отново я обладах. Тя също ме желаеше, колкото и аз нея.
-Обичам те! -шепнеше ми докато аз се забивах в нея.
След като приключихме останах да лежа върху нея.
-Наистина ли ме обичаш? - попитах я.
-Да! Обичам и теб и нашата Вики! - отговори и ме целуна. Не мога да повярвам! Тя ме обича!
Извинявам се за закъснението, но не се чувствам добре. Постарах се да кача главата заради Вас! Надявам се да ви хареса! 💔

Петдесет и втора глава

Маурисио:
Няма по-щастлив човек от мен!
Стоя пред вратата и чакам Жаклин, дъщеря си и 'тъщата' ми, ако мога така да я нарека. Днес имам свободен ден и ще заведа моята Луси на училище, а баба й на контролен преглед. А после следва най-хубавата част-двамата с Жаклин ще прекараме известно време заедно...насаме.
Нямах търпение. Вече си съставих план къде да я заведа. Сигурен съм, че ще й хареса.
Оставихме Луси и потеглихме към болницата. Жаклин направи тиха забележка на майка си, а тя попита:
-Защо не?
-За какво става въпрос? - намесих се аз.
-За нищо! - каза Жаклин.
-Предложих двамата да отидете на почивка! - издаде ми Елена.
-Майко! - извика ядосано Жаклин.
-Бих го направил, но съм зает, а още съм нов, за да моля за отпуск! - намигнах на отражението на Жаклин в огледалото.
Беше я срам да седне отпред. Но мястото на което ще я заведа определено ще й оправи настроението.
Оставихме майка й пред болницата и предложих на Жаки да седне до мен. Тя се двоумеше дали да го направи.
-Хайде, няма да те ухапя! - пошегувах се. Шегата имаше ефект. Тя седна до мен и тръгнахме.
-Къде отиваме? - притесни се тя.
-Ще направя това, което трябваше да направя още преди седем години!
-И какво е то?
-Изненада! - реших да я заинтригуван. Тя замълча. Сигурен бях, че в момента размишлява къде най-вероятно бих я завел.
Спрях колата в началото на градския парк. Слязохме и тръгнахме по алеята. След минути пред нас се откри цял комплекс. Ресторант, хотел, детски кът и конна база.

-Кога са го направили?
-Скоро! Откриха го преди две седмици! Харесва ли ти?
Тя кимна и огледа с любопитство наоколо. Седнахме и си поръчахме пица. Хапнахме и аз платих на келнера, оставяйки му бакшиш.
Двамата обикаляхме комплекса. Жаки се радваше като дете. Усмивката й изчезна когато я хванах за ръка.Тя се отдръпна и продължи напред. Това не ми харесва.
Продължихме да вървим.
-Следващият път ще вземем и Луси с нас! - каза тя и аз се съгласих.
-Ела с мен! Искам да ти покажа нещо! - казах й и тръгнах надолу по каменните стълби. Тя ме последва с любопитство. След около двадесет стъпала стигнахме до малка площадка,оградена със синджири. По синджирите висяха малки катинарчета. Това място бе кът за влюбените. Около него бяха засадени върби, като символ на безкрая.
Тя гледаше с интерес мястото, докато аз изкарах кутийка с пръстен. Да, исках да й предложа брак. Тя е майка на детето ми и аз никога няма да я изоставя. Обичам я, сигурен съм,че тя също ме обича, но онзи спомен... Трябваше да го изтрия. Трябваше да повярвам в себе си... и в любовта.
-Жаклин! - тя се обърна и аз застанах на колене.
-Какво правиш? - притесни се и започна да се оглежда.
-От мига, в който те срещнах, аз се влюбих в теб. Но бях глупак, не ценях нищо. Дори себе си. Наркотиците промиха мозъка ми. Аз се възползвах от тях, за да те направя моя. Но... - сълзите ми бликнаха.- Аз не те заслужавам! Ти си мила, добра и много красива. Направих те моя, а после като най-големия глупак те оставих сама.
Чух хлипанията на Жаклин. Тя плачеше заедно с мен.
-Но без да осъзнавам, аз се обвързах с теб завинаги. Благодаря ти, че роди нашето дете! Благодаря ти, че ми позволяваш да бъда част от живота й. Искам едно последно нещо, мила моя! - отворих кутийката с пръстена. -Искам да ми простиш... и да приемаш да се омъжиш за мен!
Тя поклати отрицателно глава.
-Не ми отказвай, любима! Нека заедно заличим спомена от миналото! Да заживеем заедно като едно щастливо семейство!
Приближих се до нея и тя ме прегърна силно. Усещах болката

й.Страдаше заради неизживените си мечти, заради разбитата илюзия за вечната любов.
Отделихме се и тя промълви:
-От мига в който се случи всичко, аз бях като сянка. Страхувах се от всеки мъж. Станах отшелник. Животът за мен бе спрял! Бе загубил цветовете си! Когато те видях отново в мен се събуди страха, че ще бъда изнасилена пак и пак. Исках да те накажа, да ти отмъстя за всички болки и страдания. Но нещата се промениха. Ти си спомни коя съм и направи всичко за да ти простя.Спаси мама,Лусия е по-щастлива отвсякога. Аз не посмях да й кажа истината, но ти го направи, и аз ти благодаря!
Прегърнах я отново.
-Обичам те! - прошепнах в ухото й.
Устните й потърсиха моите и се сляха в едно. Това за мен значеше 'да'.
След като се отделихме й сложих пръстена. Тя тръгна към стълбите но я спрях.
-Има и още нещо! - извадих катинарчето от джоба си и го отключих.
- Това катинарче е символ на вечната любов!Закачам го на синджира и заключвам любовта ни завинаги.
-Маурисио!
-Обичам те, скъпа! -целунах я и тръгнахме.
-Да побързаме! Трябва да вземем майка ми!
-Тя помоли да я оставим да се прибере с автобуса!
-Не ми е казала!
-Искаше да прекараме деня заедно! Задължен съм й!
Това е новата глава! Надявам се да ви хареса. В неделя ще е последната глава и епилога. Ще се постарая да ги кача навреме! Лека нощ! 😊

Между два свята

Това е новата ми история! Ще бъде интересна!

Тереза завършва успешно фармация в медицинския факултет. Решава да отвори своя аптека.
Ровейки из документите тя намира стар пожълтял плик. От съдържанието му разбира, че е била осиновена. Целият й свят рухва. Впуска се в търсене на биологичните си родители. Намира ги в свят изпълнен с омраза, насилие и алкохол. Там намира и своята малка сестричка Анджелика.

Надявам се да съм ви заинтригувала!Отново ще има любов, тайни и още нещо!
💔💗☘️💗

Петдесет и трета глава

Жаклин:
Наближаваше Коледа. Духът на празника се усещаше навсякъде. Градът бе накичен със светещи коледни фигури, а в центъра се издигаше огромната коледна елха, чиито светлини бяха запалени вчера. Липсваше само снега. Но може и без него. Децата бяха разпуснати във ваканция и с нетърпение очакваха 25 декември, за да отворят подаръците. Чудно ми е какво ли ще им подари Маурисио? Той е пълен с изненади. Харесвам го и съм много щастлива да ги виждам усмихнати всеки ден.
Маурисио нае къща близо до детския парк и вече живеем заедно. В началото ми бе трудно, но преодолях всичко. Миналото вече бе като лош сън.
Сутринта нашата Луси ни събуди с викове.
-Сняг! Сняг! Сняг!
Станах и й се скарах да не вика така.
-Мамо, може ли да изляза и да направя снежен човек?
-Не, студено е! -заявих категорично аз.
-Много те моляяя!
-Стига Лусия! Казах не!
-Когато мама каже не, на помощ идва татко! -появи се Маурисио и я прегърна. -Тичай да се облечеш!
Тя отиде в стаята си, а аз му се скарах.
-Защо я глезиш?
-Защото я обичам! Не се тревожи скъпа, ще я пазя! - каза той и ме целуна.
-Ще направя чай! - казах и отидох в кухнята. Докато водата се топлеше погледнах през прозореца. Луси гребеше снега с лопатата, а Маурисио оформяше снежния човек. Не се сдържах и се присъединих към веселбата. Направихме снежна статуя и захлупих на върха й тенджера за шапка. Маурисио нареди копчетата под формата на очи и уста. А Луси заби моркова и снежния човек вече си имаше нос.
-Да го заснемем! - предложи тя и отиде до вкъщи за

фотоапарата. През това време Маурисио ме прегърна.
-Студено ли ти е?
-Не!
-Обичам те, скъпа! -каза и се наведе над мен да ме целуне.
-Намерих го! - прекъсна ни Луси и за минути си нащракахме цял куп снимки.
Прибрахме се за обяд.
Докато те се храниха телефонът звънна. Беше Роберто.
-Ало!
-Здравей Жаки! Обаждам се за да ви попитам дали имате ангажименти за Нова година?
Попитах Маурисио, но той поклати глава.
-Нямаме!
-Тогава ви каним у нас да празнуваме заедно!
-Страхотно!
-Благодаря, ще ви чакаме!
Това означаваше само едно. Роберто иска да се сдобри с брат си. Ще се радвам да го направи, защото ми е съвестно, заради това, че се скараха за мен. Само не разбрах как Роберто се отказа така лесно от мен. Дали в живота му не се е появила друга жена? Това само времето ще покаже.

Случилото се между мен и Маурисио даде на всички по един ценен урок. Аз научих, че с истината се живее лесно, а лъжата е като тежък камък върху гърба. Маурисио научи, че без отговорността струва скъпо, но добротата и честността нямат цена.
И ето ни днес ,щастливи, заедно украсяваме елхата, а довечера дядо Коледа ще остави своите подаръци. Но най-големият подарък за мен са моята дъщеря и мъжът на моя живот. Обичам ги!

Ф И Н А Л

Епилог

Неутрална гледна точка:
Макар да бе още шест часа навън бе тъмно. Маурисио подреждаше в двора различни видове пиробатерии, с които да зарадва момичетата. Роберто бе нацепил дърва за камината и ги внасяше вътре, а Лусия и Виктория помагаха на Ева да подреди масата.От кухнята се носеше смес от аромати на печени ястия. Къщата бе украсена както никога досега. Семейството бе претърпяло огромен катарзис покрай зависимостта на Маурисио и смъртта на Маргарита, съпругата на Роберто.
С годините животът им бе обикновено съществуване.Но с появяването на една красива млада дама и нейното момиченце всичко се превърна в объркан хаос. Двама братя се изправиха един срещу друг в опит да ги спечелят, сякаш бяха трофей. А тя за да осигури бащата, който детето й така отчаяно искаше, бе на път да опропасти живота си.Изпълнена с болка и желание за мъст тя бе готова да пожертва всичко, за да накаже онзи, който е дръзнал да открадне честта й.
Решението на проблема бе простичко, да простиш и да забравиш. Нещо, което нито един от тях не предприе. Докато не се намеси съдбата...
-Масата е сложена! - извика Ева и настани малките като им наля шампанско за деца.
-Готов съм! - плясна с ръце Роберто и седна до дъщеря си. Жаклин донесе приборите, а Маурисио отвори бутилка вино. Всички седнаха на масата.
-Благодаря ви, че дойдохте! - каза усмихнато Роберто. -Искам лично да ви съобщя, че между мен и Ева се зародиха чувства, които отдавна бяха изстинали.
Маурисио ахна от изненада,а Жаклин само се усмихна тъй като от самото начало знаеше за чувствата на Ева към Роберто.
-Кога стана това? - попита Маурисио, опитвайки се да проумее как брат му изведнъж се влюби в прислужницата си.
-Погледнах на нея по друг начин когато бяхме на турнира.

Новата ѝ визия ме впечатли. Влюбих се, но не го приемах насериозно. Но чувствата ни се задълбочиха и реших, че е време да ѝ предложа брак!
-Честито! - зарадва се Жаклин и всички ги аплодираха.
-Радвам се за теб и мисля, че сега е моментаи аз да ти благодаря, че ме вкара в онази клиника. Ти, макар и да се държах лошо с теб, не ме остави да потъна.Ако ме бе изоставил да умра онази нощ, никога нямаше да се срещна с моята красавица и нямаше да знам какво невероятно дете сме създали.
-Наздраве! - вдигна чашата Роберто.
-Наздраве! - извикаха и децата. Звънът на чашите огласи стаята.
-Все така да сме! - обади се женски глас.
-Мамо! - изненада се Жаклин. Ева ѝ донесе стол, а тя се здрависа с всички.
-Какво ще кажете да потанцуваме! - предложи Вики.
-Ааа, не! - чуваше се отвсякъде.
-Хайде де! Все пак е Нова година!
Час по-късно...
Романтичен блус накара всички да танцуват по двама. Маурисио танцуваше с Жаклин, а Роберто с Ева. Никой не предполагаше, че остават броени минути до началото на новата година.
-Хайде, пригответе се! - извикаха децата и изтичаха на терасата. Маурисио запали фитилите и се върна обратно. След секунди небето се озари от много цветни искри. Шума от гърмежите бе толкова силен, че алармие на колите се активираха.
Близо петнадесет минути траеше небесния спектакъл. След него остана само мъгла и миризма на барут.
-За много години! - поздравиха се и си пожелаха винаги да са заедно и да се обичат. А малките си пожелаха... още едно братче или сестриче.

Това бе краят на историята! Искам сърдечно да ви благодаря за подкрепата, защото без вас тази история нямаше да я бъде.
Ще се постарая новата история "Между два свята" да бъде не по-малко интересна от тази.
Още веднъж благодаря и на добър час! 🙋‍♀️